

วังมันส์... วันเมา

นายแพทย์บัณฑิต ศรีไพศาล
บรรณกริการ

ทุกเรื่องสั้นสะเทือนอารมณ์จากประสบการณ์จริง!

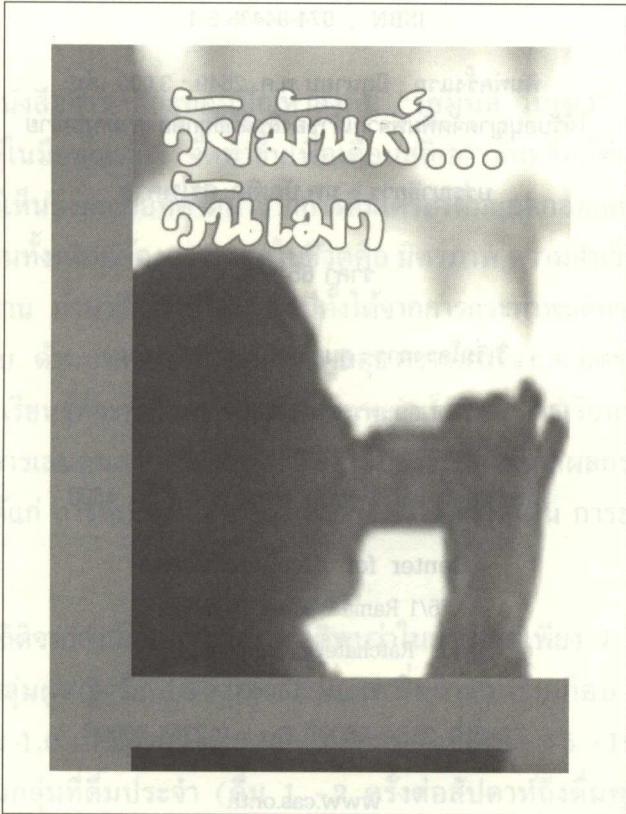
STOPDRINK NETWORK

www.cas.or.th

www.cas.or.th

www.cas.or.th

www.cas.or.th

วังมันส์...
วันเมา

www.cas.or.th

ติดต่อ : บริษัท อีเอสเอส จำกัด
 78188-200 ถนนพหลโยธิน แขวงจตุจักร เขตจตุจักร กรุงเทพฯ 10130
 โทรศัพท์ 0 2019 1481, 0 2019 1482, 0 2019 1004, 0 2019 1005
 E-mail : pindeksat@formail.com, pindeksat@vsn.net

วังมั่งศรี บ้านเมฆา

หลายคนเขียน

เลขมาตรฐานสากลประจำหนังสือ

ISBN : 974-94435-5-1

พิมพ์ครั้งแรก : มิถุนายน พ.ศ. 2549 : 3,000 เล่ม
ได้รับอนุญาตจัดพิมพ์จากเจ้าของลิขสิทธิ์ถูกต้องตามกฎหมาย

บรรณาธิการ : นพ.บัณฑิต ศรีไพศาล

ราคา 65 บาท

ริเริ่มโครงการ : ศูนย์วิจัยปัญหาสุรา (ศวส.)

75/1 ถนนพระราม 6 แขวงทุ่งพญาไท
เขตราชเทวี กรุงเทพมหานคร 10400
โทรศัพท์ 0 2354 4600 โทรสาร 0-2354 4600

Center for Alcohol Studies

75/1 Rama 6 Road, Payathai,
Ratchatewi, Bangkok,
Thailand 10400

Tel. 0 2354 4600 Fax : 0-2354 4600

www.cas.or.th

ร่วมสนับสนุนโดย : สำนักงานเครือข่ายองค์กรงดเหล้า สำนักงานกองทุนสนับสนุนการสร้างเสริมสุขภาพ (สสส.)

พิมพ์ที่ : บริษัท พิมพ์ดีการพิมพ์ จำกัด

78/198-200 ถนนพระยาสุเรนทร์ 19 แขวงบางชัน เขตคลองสามวา กทม. 10510

โทรศัพท์ 0 2919 1481, 0 2919 1489, 0 2540 1064-5 โทรสาร 0 2919 1507

E-mail : pimdeekampim@hotmail.com, pimdeekampim@yahoo.com,

บทนำ

หนังสือสารคดีสะท้อนปัญหาสังคม “วัยมันส์ วันเมา” เล่มเล็กๆ ที่ท่านถืออยู่ในมือขณะนี้ จัดทำขึ้นเพื่อเตือนสติเยาวชนหรือผู้ที่เกี่ยวข้องกับเยาวชนให้เห็นถึงผลร้ายที่ตามมาจากการดื่มเครื่องดื่มแอลกอฮอล์ของเยาวชน สิ่งที่ยาวยชนทั้งหลายต้องการสูงสุดในชีวิตคือ มิตรภาพ ความสำเร็จ และความสนุกสนาน ส่วนวิธีการให้ได้มานั้นมีทั้งได้จากการกระทำพฤติกรรมด้านบวกและด้านลบ ด้านบวกซึ่งจะก่อให้เกิดความสุข ความสำเร็จ และมิตรภาพที่ยั่งยืน ได้แก่ การเรียนรู้ที่จะทำอะไรให้ประสบความสำเร็จ เช่น การเรียนหนังสือ การเล่นกีฬา การเล่นดนตรี เป็นต้น ส่วนด้านลบซึ่งจะก่อให้เกิดผลกระทบเชิงลบตามมา ได้แก่ การดื่มเหล้า สูบบุหรี่ ซึมมอเตอร์ไซด์ผาดโผน การยกพวกตีกัน เป็นต้น

สถิติจากสำนักงานสถิติแห่งชาติพบว่าในช่วงเวลาเพียง 7 ปี (2539-2546) กลุ่มผู้หญิงวัย 15 - 19 ปี มีการเพิ่มจำนวนขึ้นเกือบ 6 เท่า คือจากร้อยละ 1.0 เป็นร้อยละ 5.6 และในกลุ่มหญิงที่ดื่มวัย 15 - 19 นี้ ร้อยละ 14.1 เป็นกลุ่มที่ดื่มประจำ (ดื่ม 1 - 2 ครั้งต่อสัปดาห์ถึงดื่มทุกวัน) ส่วนวัยรุ่นเพศชายวัย 11 - 19 ปี ที่บริโภคเครื่องดื่มผสมแอลกอฮอล์มีจำนวนประมาณ 1.06 ล้านคน คิดเป็นร้อยละ 21.23 ของประชากรในกลุ่มอายุนี้ สถานการณ์ทั้งหมดสะท้อนว่า วัยรุ่นไทยกำลังใช้เครื่องดื่มแอลกอฮอล์มากขึ้นอย่างน่าเป็นห่วง

บทความสารคดีสะท้อนปัญหาสังคมในหนังสือเล่มนี้ มี 6 เรื่อง ด้วยกัน มาจากเรื่องจริงในวันเมาของวัยมันส์ผู้ที่ต้องการมิตรภาพ ความสำเร็จและความสุขสนุกสนาน โดยเลือกใช้เครื่องตีมแอลกอฮอล์เป็นเครื่องมือ โดยไม่ได้ตระหนักถึงผลร้ายอันรุนแรงที่จะตามมา ผลกระทบใน 6 เรื่องนี้ มีทั้งผลกระทบด้านอุบัติเหตุ ด้านความรุนแรง และด้านปัญหาพฤติกรรมทางเพศ มีทั้งผู้ประสบเหตุที่เป็นเพศชายและเพศหญิง เหตุการณ์ทั้ง 6 ในหนังสือเล่มนี้ ได้ทำร้ายเจ้าของเรื่องไปอย่างโหดร้ายแล้ว แต่อย่าให้มันมาทำร้ายพวกเราอีกเลย ขอให้พวกเราได้ใช้เรื่องราวทั้ง 6 นี้ สร้างประโยชน์บ้าง โดยให้มันทำหน้าที่เตือนเราและเพื่อน ๆ ของเราให้ห่างไกล จากการตีมและผลร้ายจากเครื่องตีมแอลกอฮอล์

ขอขอบคุณนักเขียนเยาวชนรุ่นใหม่ ที่มีไฟแรงและมีความสามารถ ขอขอบคุณพีรสม สุทธิสาคร ผู้ที่เป็นพี่เลี้ยงสอนน้อง ๆ เหล่านี้ให้เป็นนักเขียนสารคดีสะท้อนปัญหาสังคมอย่างท่อมเท อีกทั้งยังช่วยตรวจทานบทความของน้อง ๆ ให้หนังสือเล่มนี้ด้วย ขอขอบคุณคุณข้าวและน้องजूผู้ที่เป็นเบื้องหลังช่วยประสานงานจนหนังสือเล่มนี้สำเร็จลุล่วง ขอขอบคุณสำนักงานเครือข่าย องค์กรงดเหล้าที่ร่วมสนับสนุนทุนในการดำเนินงานของทีมงานนักเขียนสารคดีสะท้อนปัญหาสังคมชั้นนี้ ขอขอบคุณสำนักงานกองทุนสนับสนุนการสร้างเสริมสุขภาพ (สสส.) ผู้ให้การสนับสนุนคุณยวีจัยปัญหาสุรามาโดยตลอด

นายแพทย์บัณฑิต ศรีไพศาล
ผู้อำนวยการศูนย์วิจัยปัญหาสุรา

สารบัญ

โศกนาฏกรรมวัยมันส์ ฟันแล้วทิ้ง เรื่องเล่า(เหล่า)จากผู้ชายเมา(เอา)มันส์	9
แก้วเหล่านำทาง	19
บทเรียนราคาหนึ่งหมื่นสี่พันหกร้อยห้าสิบบาท ของสุรศักดิ์ เนตรหนู	29
เรื่องของ “กุ่ม” กับเวลาที่ไม่เคยย้อนกลับ	35
ลั่นกลิ่นสุรา	43
ปิ่นอานุภาพ อาบน้ำเมา	49

โคกนาฏกรรมวัยมันส์ ฟันแล้วถึง เรื่องเล่า(เหล่า)จากผู้ชายเมา(เอา)มันส์

เรื่อง : พิมภรากร นิยมานนท์

“ถ้าหากว่าผม จะยังพอมีความดีกับเขาอยู่บ้าง.....ผมขอให้เรื่องนี้ เป็นอุทาหรณ์สำหรับคนที่รักจะดื่มเหล้าเอามันส์ทุกคนครับ.....”

๓๐๘

ฉันใช้เวลาอยู่นาน ในการตัดสินใจที่จะถ่ายทอดเรื่องราวของเบนออกมา ในรูปแบบไหน มีบางคำถาม และบางคำตอบที่หลุดออกมาโดยไม่ตั้งใจระหว่าง พุดคุย มีบางแง่มุมที่เบนขอไม่ให้ฉันบันทึกเทป เพราะรู้สึกเหมือนถูกกดดัน และมีบางความรู้สึกที่ฉันรับรู้ได้ว่ามันเป็นเรื่องละเอียดอ่อนเกินกว่าที่เราจะตัดสินใจ พิพากษาการกระทำของเขา

ฉันจึงปล่อยให้เบนเป็นผู้เล่าเรื่องราวของเขาโดยมีฉันนั่งฟังเงียบ ๆ และอาสาที่จะเขียนถ่ายทอดออกมาให้ดีที่สุด เพื่อให้เกิดประโยชน์ต่อคนที่คิด จะทำเรื่องราวเลวร้ายเหมือนที่เขาเคยทำมา หรือคนที่ทำอยู่เป็นนิสัยก็ขอให้ อ่านแล้วได้คิด

หากมีเพื่อนก็อยากจะให้ช่วยเตือนเพื่อน มีลูกสาว น้องสาวก็อยาก ให้ดูแลแนะนำป้องกันอย่าให้ตกเป็นเหยื่อของใครง่าย ๆ

ขออย่าให้เกิดโศกนาฏกรรมซ้ำซากเหมือนกับชีวิตของผู้ชายคนนี้
คนที่ครั้งหนึ่ง เคยสนุกสนานกับการใช้ชีวิตบนความหายนะของผู้หญิง
บางคนเพราะฤทธิ์แอลกอฮอล์อีกเลย

๑๑๓

ผมปิดเปลือกตาลงช้า ๆ เพื่อใช้เวลาทบทวนเรื่องราวที่ผ่านมาในความ
ทรงจำ ในตอนแรก..... ภาพอดีตพรำมัวเหมือนมองผ่านกระจกฝ้า แต่ไม่นาน
นัก มันก็ชัดขึ้น ชัดขึ้น ราวกับเป็นเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นตรงหน้า.....

และผม.....กำลังนั่งดูตัวเองในอดีต

ผมเปิดเปลือกตาขึ้นช้า ๆ เมื่อพร้อมจะถ่ายทอดเรื่องราวของผมให้
หลายคนได้ฟัง

ผมเป็นลูกชายคนโตของบ้าน เป็นลูกที่เติบโตมาด้วยความอบอุ่นของ
กองเงินกองทองแทนอกอุ่น ๆ ของพ่อกับแม่

“เงิน” มีให้ผมใช้อย่างไม่จำกัด เพียงแค่ผมสอบเข้าโรงเรียนที่คาดหวัง
ไว้ได้และยื่นสมุดพกให้ดูผลการเรียนอันเป็นที่น่าพอใจกับเขา

เท่านั้นเอง.... อะไรที่ผมอยากได้ แค่เปรยเอ่ยปาก รุ่งขึ้น มันก็ถูก
เนรมิตขึ้นตรงหน้า ผมมีรถคันแรกใช้ตั้งแต่มัธยมยังไม่ทำใบขับขี่ ได้ไปเที่ยว
ต่างประเทศทุก ๆ ปีดอทอม

ผมพูดตรง ๆ นะ... “บ้านผมรวย” บางที.....เพื่อน ๆ ก็บอกว่า
“โคตรรวย” และผมก็เรียนเก่งพอ ๆ กับใช้เงินเก่ง

บางที.....เพื่อน ๆ ก็บอกอย่างมึงไม่เรียก “ใช้” เรียกว่า “ผลาญ”
มากกว่า ผมไม่ได้สอบเข้ามหาวิทยาลัยตามระบบเหมือนเพื่อน ๆ วิทยาลัย
นานาชาติแห่งหนึ่งเป็นสถานศึกษาที่ผมเลือกเมื่อกลับจากเป็นนักเรียนแลกเปลี่ยน

ที่นี่....ผมได้พบเพื่อนที่มีรสนิยมตรงกันหลายเรื่องโดยเฉพาะเรื่องเที่ยวกลางคืน สิ่งที่ผมชอบและเสียเวลาไปกับมันมากที่สุด ไม่ใช่รถ ไม่ใช่การท่องเที่ยว แต่เป็น “เหล้า”

มันคงจะไม่เป็นไร หากผมแค่ดื่มเอาสนุกเมาแล้วขึ้นรถกลับบ้านนอนเหมือนคนอื่น ๆ “แอลกอฮอล์สังขี้” เพื่อนในกลุ่มหลายคนใช้คำนี้เรียกอาการหลังดื่มของผม.....

“ฟินแล้วทิ้ง” เป็นสิ่งที่ผมมองว่ามันเป็นแค่เกมส์สนุก ๆ ที่เล่นเอามันส์โดยไม่สนใจว่าใครจะเต็มใจเล่นเกมนี้กับผมหรือไม่ ใครจะเสียหน้าตา และอนาคตเพราะผมหรือไม่

ผมไม่เคยรู้เลยว่า แคเหล้าบาง ๆ สามสี่แก้วเท่านั้น จะเปลี่ยนผมเป็นอีกคน...จะพลิกชีวิตใครบางคน...และจะฆ่าใครอีกคนที่จะลืมหืมตาจาก การกระทำที่ไม่ได้ตั้งใจของผม

ผมออกเที่ยวทุกคืน ทองหล่อ อาร์ซีเอ หลังสวน อดก. ผมไปมาหมดทุกที่ และบางที่ที่ไปบ่อยที่สุดคงไม่เว้นผับหน้ามหาวิทยาลัย ซึ่งหลัง ๆ ผุดขึ้นเกลื่อนราวกับเซเวน บริเวณหน้ามหาวิทยาลัยบางแห่ง ร้านเหล้าหาเอาได้ง่ายกว่าร้านเครื่องเขียนด้วยซ้ำ วัยรุ่นอย่างพวกผมเลิกเรียนก็เข้าผับตั้งวง ก๊งเหล้ากันเป็นที่สนุกสนาน บางคนก็เมาจนนอนตื่นสายไปเรียนไม่ทัน แต่บางคนก็ฉลาดพอที่จะเลือกวันดื่มในคืนที่รุ่งขึ้น ไม่มีเรียน ....อย่างผมเป็นต้น

ถ้าคุณเคยเที่ยวกลางคืน ภาพวัยรุ่นเมาแล้วอ้วกแตกอ้วกแตนหน้าร้าน ภาพวัยรุ่นหญิงชายกอดรัดพาดกันนัวเนีย ภาพวัยรุ่นเมาแล้วรื้อ ทำอะไรพิเรนทร์ ๆ ตามถนนย่านที่เที่ยวยราตรีคงผ่านตาคุณมาบ้าง บางที่... ผมอาจเคยเป็นภาพที่คุณเคยเห็น

คู่ของผมก็เป็นเพียงวัยรุ่นซึ่เมาที่ผมเจอ...ไม่ใช่สิ บางที่อาจเรียกว่าผม “เก็บได้” ตามร้านเหล้าซะมากกว่า เพื่อนหลายคนบอกว่าผมโชคดี ที่มีเพอร์ริเจอร์ครบ รถ มือถือ นาฬิกา กระเป๋าตังค์ ผู้หญิงสำหรับผมจึงเข้ามาง่ายเหมือนกรอกเหล้าเข้าปาก

“ถ้าใครบอกว่าการมีเซ็กซ์เป็นการแสดงความรักอย่างหนึ่ง...อย่ามายุ่งกับผม ผมไม่เคยคิดอย่างนั้น เพราะสำหรับผม มันเป็นแค่เกมส์”

“สำหรับผม มันเป็นแค่การระบายอารมณ์หลังดื่มจนเมามาได้สติ มันเป็นความคึกคะนองที่ได้เป็นผู้ล่าหลังดื่มสุรา มันเป็นความสะใจที่เห็นเหยื่อสยบตรงหน้าเท่านั้นเอง”

รุ่งเช้าหลังสร้างเมา ผมจะเป็นปกติอีกครั้ง อาบน้ำ ไปเรียน ทำกิจกรรม ผมไม่เคยสานต่อความสัมพันธ์หรือทำความรู้จักกับผู้หญิงที่พาไปนอนด้วยยามเมา เพราะผมสนุกกับเกมส์แบบนี้ เกมส์ที่ผมเป็นผู้ตั้งเกมส์และเป็นผู้ชนะ แต่เพียงผู้เดียว

เมื่อเมาได้ที่ ผมก็เอาได้ทุกที่ โรงแรม หอพัก บ้าน อพาร์ทเมนต์ คอนโด ไม่เว้นแม้แต่ในรถ หรือลานจอดรถ... เมื่อผมสร้างเมา เราก็จะเป็นคนไม่รู้จักกัน เป็นคนแปลกหน้ากัน สิ่งที่ผมทำหลังจากรุ่งขึ้นของคืนที่เที่ยว คือปิดมือถือ ไม่รับเบอร์แปลก ๆ ที่โทรเข้ามา และบางทีก็บอกว่าไม่มีชื่อของคนที่ปลายสาย จะคุยด้วย

ผมทำอย่างนั้นทำไม.....ในตอนนั้นผมไม่เคยถามตัวเอง

แล้ววันที่ผม “พลาด” ก็มาถึง

นักศึกษาหญิงในชุดรัดตัว เสื้อคับเสี้ยจรงคุมตรงหน้าอกปริ ชวนให้
ลึนว่ากระดุมมันจะกระเด็นใส่หน้า กระโปรงสั้นแค่คับ ผมยาวสยายเรียบตรง
รองเท้าส้นสูงปรี๊ด เปิดประตูก้าวขึ้นมานั่งในรถผมโดย ที่ผมไม่ทันตั้งตัว
ในเช้าวันหนึ่งขณะที่กำลังจอดรถหน้าคณะเพื่อเข้าตึกเรียน

เธอเป็นหนึ่งในหญิงสาวรักสนุกที่ผม “เก็บได้” แลวร้านเหล้าหน้า
มหาวิทยาลัย (ก็นำมหาวิทยาลัยที่เธอเรียนอยู่นั้นแหละ) ความเมาทำให้ผม
ผลอบอกสถานศึกษาและเบอร์โทรศัพท์ส่วนตัวไป

“เบน...แอร์กำลังจะมีเด็ก” เสียงแหบพร่าหลุดมาจากริมฝีปากบาง ๆ
ที่ถูกแต้มด้วยลิปกลอส เหงื่อผุดพราวขึ้นเต็มหน้าผากที่ฉาบไว้ด้วยเครื่องสำอาง
บาง ๆ

ผมอึ้ง....เงียบไปนาน ไม่ได้ตอบอะไร แต่สตาร์ทรถขับออกจาก
มหาวิทยาลัยโดยมีเธอนั่งคู่ไปด้วย เปลี่ยนใจไม่เข้าเรียน แต่ไปหาที่คุยกันเงียบ ๆ

“เหลวไหลน่า....เธอก็รู้ว่าเรามีอะไรกันแค่ครั้งเดียว”

“แต่เธอไม่ได้ป้องกันนะ”

ก่อนแข็ง ๆ ขึ้นมาจากที่ลำคอ.....

“เราขอโทษ.....เรา.....เมา”

ขาดคำของผม เธอเงียบไปพักนึง ก่อนจะเอ่ยขึ้นว่า

“เบนมีเงินให้เราสองหมื่นไหม เราคิดว่าเราต้องใช้”

ผมมองหน้าเธอราวกับจะค้นหาคำตอบจากดวงตาคู่นั้น แต่เธอเป็น
หน้าหนีไม่ยอมสบตา

“....เราจะรู้ได้ไง ว่าเด็กในท้องนั้นเป็นฝีมือเรา” เธอหันหน้ามามองผม
อย่างไม่เชื่อสายตา ก่อนจะพูดว่า

“นั่นก็คือว่าเราขอละกัน เรายังอยากเรียนหนังสือต่อ เราไม่พร้อมจะมีเด็ก หลังจากเงินก้อนนี้แล้ว นายจะไม่ต้องรับผิดชอบอะไรอีก.....”

เงินสองหมื่นบาทถูกรวบรวมในเวลาไม่กี่กระชั้นชิด จากเงินเก็บของผม ขอเพิ่มพิเศษจากแม่ ยิ้มเพื่อนจนครบ ผมยื่นให้เธอภายในหนึ่งสัปดาห์ หลังจากที่เคยกันวันนั้น

ผมใจไม่แข็งพอที่จะพาเธอไปที่คลินิกด้วยตัวเอง ได้แต่โทรศัพท์ถามถึงอาการเป็นไป เธอบอกว่าไม่เจ็บอย่างที่คิด พักผ่อนสักสองสามวันก็กลับไปเรียนได้ตามปกติ ตลอดเวลาที่ผมคุยโทรศัพท์กับเธอ เสียงเธอ สั่นและแหบพร่า ผมไม่ได้ถามเธอว่ารู้สึกอย่างไร แต่เชื่อว่าเธอเองคงไม่ต่างไปจากผมในตอนนี ผลจากการดื่มเหล้าแล้วรักสนุกของผมต้องมาหนึ่ง ชีวิตเล็ก ๆ ที่ไม่รู้เรื่องราวไปกับการกระทำรักสนุกเพียงชั่วครั้ง ชั่วคราว และชั่วคืน .....

ใจผมเบาหวิวราวกับจะลอยหายไปในอากาศ มือเท้าเย็บเย็น เหมือนมีแท่งน้ำแข็งเสียดแทงทุกประสาทสัมผัส ราวถูกตัดชั่วคราว เมื่อรู้ว่าตัวเองเป็น “ฆาตกร”

ผลการเรียนช่วงนั้นของผมออกมาไม่เป็นที่น่าพอใจนักสำหรับพ่อแม่ ถึงท่านจะไม่พูดอะไรออกมา แต่สีหน้าและแววตาก็เป็นคำตอบได้ดีกว่าคำพูด ผมแก้ตัวไปว่าเทอมนี้เรียนหนัก กิจกรรมก็เยอะ พ่อกับแม่ทำหน้าที่เข้าใจ และปฏิบัติกับผมเหมือนปกติ

แต่หลังจากเหตุการณ์นั้น มันก็ทำให้ผมสลัดได้ไม่นาน ปฏิบัติการณ์สันดานโหดของผมเริ่มต้นอีกครั้งเมื่อการสอบไปนอนอล้านี่สุดลง

วันนั้นผมนั่งดื่มเบียร์กับเพื่อนๆที่เบียร์การ์เดนแถวประตูน้ำ บรรยากาศช่วงปลายปีเหมาะมากสำหรับการนั่งดื่มเบียร์ อากาศเย็นๆ แต่ไม่ถึงกับหนาวมาก เรียกห้องให้อายากดื่มเพื่อทำให้ร่างกายอบอุ่น เมื่อเมาได้ที่ วิจารณ์กรรมของผมก็เริ่มขึ้น

เหยื่อของผมคืนนั้น เป็นเด็กผู้หญิงวัยรุ่นหน้าตาน่ารัก แต่งตัวเรียบร้อย มิตรชิด ผมเข้าไปคุยกับเธอ ก็ดูเธอจะขี้อายเล็กน้อย เพื่อนๆ บอกว่าทำทางเธอชอบผมมาก เธอบอกว่าดื่มเหล้าไม่เป็น แต่ผมก็คะยั้นคะยอให้เธอดื่ม

ทำทางเธอหลอกง่าย ง่ายซะจนผมเกิดความลังเลที่คิดจะจับเธอ เป็นเหยื่อสำหรับคืนนั้น แต่พริบตาเดียวที่ผมเทเหล้าแก้วนั้นเข้าปาก ความลังเลก็ถูกฤทธิ์น้ำเมาจากขวดเหล้าสีอำพันขจัดสิ้นไป เมื่อเมาได้ที่ ผมก็หน้ามืด ลืมความรู้สึกผิดชอบชั่วดี ลืมความผิดพลาดครั้งสำคัญในชีวิตที่เพิ่งผ่านพ้นไปไม่กี่เดือน

ผมกลายเป็นผู้ชนะในการเล่นเกมส์คืนนั้น ผมขับรถไปส่งเธอตอนเช้า และสัญญาว่าตอนบ่ายจะมารับไปกินข้าว วันนั้น...ผมปิดมือถือทั้งวัน ความรู้สึกผิดกลับมาอีกครั้งเมื่อเหล้าหมดฤทธิ์ลง แต่นั่นก็สายเกินไปที่จะกลับไปแก้ไขอะไรบางอย่างที่ผมทำไว้กับผู้หญิงธรรมดาๆ คนหนึ่งได้

หนึ่งเดือนต่อมาผมทราบข่าวจากเพื่อนคนหนึ่งว่า ผู้หญิงที่ผมพาไปคืนนั้น “ฆ่าตัวตาย” สาเหตุเพราะเธอทำใจไม่ได้ที่ถูกพินแล้วทิ้ง ผมได้รู้ในเวลาต่อมาว่าคืนนั้นเป็นการเที่ยวกลางคืนครั้งแรกของเธอ

๒๐๘

เธอไม่ตาย..... แต่สภาพที่ผมเห็นก็ไม่ต่างจากตายทั้งเป็น หน้าตาอิดโรย ต่างจากคืนที่เจอกันครั้งแรก ดวงตาแห้งผาก เธอร้องไห้ตลอดเวลา

ผมไม่ได้พูดอะไรเมื่อเจอเธออีกครั้งนอกเหนือไปจากคำว่า “ขอโทษ” หลายเดือนที่ผ่านมาเธอพยายามที่จะติดต่อผมเพื่อจะถามว่า ทำไมต้องทำกับเธอ ทำไมถึงเลือกที่จะให้เธอเป็นเหยื่อ ทำไมไม่ไปทำกับ เด็กผู้หญิงที่รักสนุกคนอื่น ๆ ผมตอบเธอได้เพียงว่า

“ขอโทษ....ผมเมา” เธอมองหน้าผมอย่างเคียดแค้น ราวกับคนวิกลจริต ผมจำดวงตาคู่นั้นได้จนติดตาจนถึงทุกวันนี้

จริงๆ แล้ว ในตอนแรกที่เกิดเรื่องเมื่อคราวที่ผมทำผู้หญิงท้อง ผมคิดว่า ด้วยวันเวลา และวัย อาจจะทำให้ผมดีขึ้นและสำนึกได้ อาจจะไม่เปลี่ยนผมได้ แต่เปล่าเลย มันก็แค่ช่วงเดียวที่ผมสำนึกเหตุการณ์ที่ผมเมา แล้วพาผู้หญิงไปฟัน แล้วทิ้งก็ยังมีตามมาเรื่อยๆ เมื่อผมกลับมาตีเมียแล้ว ซาตานในตัวก็กลับฟื้นคืนชีวิตขึ้นมาอีกครั้ง

๒๐๘

ความผิดพลาดครั้งหลังสุด ดูจะเป็นเรื่องที่ผมสะเทือนใจไม่แพ้ ครั้งแรก ผมรู้สึกเหมือนตัวเองเป็นฆาตกรร้ายศพที่รอเวลาว่าเมื่อไหร่จะถูกพิพากษา

บางที.....มันอาจจะถึงเวลาที่ผมจะฆ่าปีศาจที่อยู่ในตัวสักที ก่อนที่มันจะหลุดออกมาฆ่าชีวิตใครไปมากกว่านี้

ผมกลับมาตั้งใจเรียนอย่างหนักในปีสุดท้าย ไม่ได้ติดต่อกับเพื่อนกลุ่มเดิมที่เคยเที่ยวกลางคืนและเลิกสังสรรค์ตีหมกกันอย่างสนุกสนานอีก ส่วนหนึ่งอาจเป็นเพราะพ่อกับแม่เริ่มตักเตือนเรื่องความประพฤติของผมในระยะหลังที่ดูจะเหลวไหลลงทุกวัน ๆ และอีกเหตุผลหนึ่ง คือผมต้องการจะ “ลืม”

ผมรู้...ว่ามันไม่ใช่เรื่องง่ายในการลบสิ่งความทรงจำในอดีต คนเราไม่ใช่คอมพิวเตอร์ ที่สามารถกด Delete ไฟล์ต่างๆ ที่เราไม่ต้องการได้ เราไม่สามารถเลือกได้ที่จะ Save ข้อมูลไหนหรือล้างข้อมูลไหนทิ้งไป เพราะเราเป็นมนุษย์..... “สัตว์” ที่ได้ชื่อว่า “ประเสริฐ”

ผมรู้...ว่าบางครั้งการกระทำของเราก็ไม่ได้ประเสริฐนัก อาจจะเลวกว่าสัตว์เดรัจฉานบางตัวเสียด้วยซ้ำ

บางครั้งความรู้สึกกลัวเวรกรรมจะตามทันก็เกิดขึ้นเมื่อมองดูน้องสาวตัวเองที่กำลังเติบโตเป็นหญิงสาว ผมเริ่มหวาดระแวงเมื่อน้องกลับบ้านดึก มีเพื่อนผู้ชาย มีบ้างที่ผมมองน้องแล้วก็จะเห็นภาพหนังที่ฉายซ้ำ เพียงแต่หนังเรื่องนี้ ผมยังไม่เคยดูตอนจบเท่านั้นเอง

ผมคงทำอะไรไม่ได้มากไปกว่า การสำนึก หยุดพุดกิจกรรมการตีมีการเที่ยวเตร่อย่างคึกคະนอง นับว่ายังดีที่ชีวิตของผมยังมีโอกาสสำหรับการเริ่มต้นสิ่งใหม่เสมอตราบใดที่ผมยังมี “ลมหายใจ” ผิดกับบางชีวิต ชีวิตเล็กๆ ที่ผมทำลายไป ที่ไม่มีแม้ แต่โอกาสที่จะได้... “หายใจ”

๑๐๘

จากเรื่องราวของเบน ถือเป็นกรณีศึกษาที่อาจชี้ให้เห็นว่ายังมีพ่อแม่ที่เลี้ยงลูกได้แต่ตัว ให้เงินทำหน้าที่ดูแลชีวิตลูก ขาดการชี้แนะในการใช้เงินในทางที่ถูกต้อง ลืมที่จะสอนการสร้างความสัมพันธ์กับผู้อื่นในสังคม อีกทั้งยังรวมไปถึงการสร้างค่านิยมผิดๆว่า “คนเก่ง” คือ “คนดี” สนับสนุนให้เด็กเรียนเก่ง โดยลืมปลูกฝังเรื่องคุณธรรม จริยธรรมลงไปด้วย เบนจึงไม่ต่างอะไรกับเด็กที่เติบโตมาท่ามกลางความสับสนที่จะเลือกระหว่างการเป็น “คนเก่ง” หรือ “คนดี”

ฉันพาตัวเองหลุดออกมาจากเรื่องราวของเบนเมื่อเราแยกกันกลับบ้าน ระหว่างที่เดินอยู่ ฉันคิดอะไรเรื่อยเปื่อย...จนกระทั่งตัดสินใจเรียกรถไปในทิศทางตรงกันข้ามกับทางกลับบ้าน

แท็กซี่ส่งฉันลงตรงซอยหนึ่งย่านมหาวิทยาลัยเอกชนใจกลางเมืองหลวง บริเวณรอบ ๆ นั้นเต็มไปด้วยร้านอาหารกึ่งผับ บางร้านมองจากภายนอกในเวลา กลางวันเป็นเพียงร้านกาแฟธรรมดา ๆ

หากแต่เมื่อค่ำลง ไฟที่เคยสว่างก็ถูกหริ่งไปพร้อมกับแสงของดวงดาว ยามค่ำคืน ร้านรวงรอบกายฉันเปิดบริการตามปรกติ เด็กวัยรุ่นบางคนนั่งดื่ม เหล้าทั้ง ๆ ที่ยังอยู่ในคราบน้ำักศึกษา บางร้านเขียนป้ายหน้าร้านบอกรายการ ส่งเสริมการขายพิเศษโดยเฉพาะนักศึกษา

พ่อแม่จะรู้ไหมหนอ ว่าเงินที่ส่งมาให้ลูกได้ร่ำเรียนถูกแปรเปลี่ยน เป็นค่ามิชเชอร์ ภาพที่ฉันเห็นตรงหน้า อาจไม่ใช่ภาพรวมทั้งหมดของการ ใช้เวลาว่างของเยาวชนในปัจจุบัน แต่ก็ถือว่าชัดเจนทีเดียว สำหรับประเด็น “เหล้ากับเยาวชน”

นานเท่าไรแล้วที่เราละเลย ปล่อยให้เยาวชนของชาติ ลุ่มหลง มัวเมา กับสิ่งเร้าภายนอกที่มอมเมาลูกหลานของเราให้ตกเป็นทาสของมัน หรือเรา จะนั่งดูตายทนเห็นลูกหลานในสังคมของเรา “กินเหล้า” จนท้ายที่สุดก็ถูก “เหล้ากิน”

แก้วเหล่านำทาง

ชนิตา คูศรีพิทักษ์

กลางเดือนเมษายน อากาศร้อนจัด ไอแดดวูบมาปะทะผิวกาย ตั้งแต่ก้าว พ้นบันไดเลื่อนของรถไฟฟ้าใต้ดิน

ฉันออกจากสถานีพหลโยธินทางด้านสุขุมวิท ซอย 1 ทางสรรพสินค้า แห่งใหม่ตั้งตระหง่านอยู่ตรงหน้า คงเพราะห้างนี้ เพิ่งเปิดตัวได้ไม่นานผู้คนจึง บางตาต่างจากห้างแห่งอื่นที่ผู้คนเบียดเสียด เยียดยัดราวกับว่ามีสินค้าแจกฟรี

ผู้หญิงผมขอสั้นสวมแว่นตาสีเหลี่ยมกรอบใหญ่คาดสายทาง ใส่เสื้อยืด ตัวหลวมกับกางเกงยีนส์ตัวโคลงเดินขึ้นมาพร้อมหญิงสาวชุดนักศึกษาเอาจางอีกคน

ปีนี้นัก (นามสมมุติ) อายุ 24 แล้ว หญิงผมสั้นบอกอายุตัวเองกับฉัน ก่อนจะจิบน้ำเย็นตรงหน้า เธอเป็นน้องสาวคนเล็กในจำนวนพี่น้องสามคน จนวันหนึ่งเมื่อพ่อแม่แยกทางกัน พี่สาวถูกส่งไปอยู่กับปู่ย่า ขณะที่นิกและพี่ชาย ถูกส่งตัวจากมหาสารคามไปอยู่กับตายายที่นครนายก ชีวิตวัยรุ่นของเธอ จึงเริ่มต้นขึ้นที่นั่น

“ห้ามจำหน่ายสุราแก่เด็กอายุต่ำกว่า 18 ปี VS ห้ามเด็กอายุต่ำกว่า 18 ปีดื่มสุรา”

นกรู้จักกับเหล่าครั้งแรกตั้งแต่เรียนอยู่ ป. 5 อายุเพิ่งจะผ่านพ้นเลขตัวเดียวมาหยก ๆ ผู้ชักนำเข้าวงการก็คือพ่อที่มักจะหนีลูกสาวคนเล็กไปเที่ยวคาเฟ่ด้วยเป็นประจำ พร้อมทั้งมอบหน้าที่ซึ่งเหล่าให้กับนก บ่อยครั้งเด็กหญิงจึงแอบลึมรสชาติน้ำเมาในแก้วของพ่อ ในที่สุดเธอก็เริ่มจะมีแก้วเหล้าเป็นของตัวเอง ไม่นานเพราะติดใจในรสชาติของเหล้าหรือต้องการจะเดินตามรอยเท้าพ่อ ซึ่งสาวหัวท้าวกล่าวว่า พ่อคือชายต้นแบบ

แม้ว่าต่อมาเด็กหญิงจะไม่ได้อยู่กับพ่อและแม่แล้ว แต่มรดกแก้วเหล้ายังคงติดตามเธอมาที่บ้านตาและยาย ตั้งแต่เริ่มเรียน ม.1 ซึ่งเป็นช่วงเวลาเริ่มปรับตัวกับเพื่อนใหม่ โรงเรียนใหม่ และเข้ามาอยู่ในความปกครองของตาและยาย นกก็เริ่มจะกินเหล้าอย่างจริงจังเพื่อเป็นใบเบิกทางเข้าหาเพื่อนกลุ่มใหม่

“ตอนนั้นเมาขนาดไหนเธอพี่ ก็ขนาดนอนให้หมาเลียหน้าอยู่หน้าบ้านคนอื่น” นกกระเบิดเสียงหัวเราะออกมา

เด็กอายุ 13 ในตอนนั้นบอกอีกว่า“เหล้าขาว เหล้าสี ยาดอง ลองมาหมดแล้ว”

ตกเย็นเธอก็จะรวมกลุ่มไปก๊งเหล้ากันตามบ้านเพื่อน บางทีก็ไปดื่มไปดินต่อนในผับ จนคืนหนึ่งเกือบหวัดลื่นซื้อเมื่อรุ่นพี่ในกลุ่มไปมีเรื่องกลุ่มของนกคนน้อยกว่าจึงแตกกระเจิงต้องขับมอเตอร์ไซด์หนีลูกกระสุนโซคดีนกรอด แต่เพื่อนที่ซัอนท้ายโดนลูกตะกั่วฝังที่หลังกับขา

“กูไม่ใช่พ่อใช่แม่มึง ห้ามมึงไม่ได้ ก็แล้วแต่มึงแล้วกัน” ตากับยาย
บอกนกอย่างนั้น

เหตุการณ์คืนวานทำให้นกออกห่างจากเพื่อนกลุ่มเดิม พร้อมกับ
ติดปีกบินออกจากบ้านตายายที่นครนายกไปอยู่กรุงเทพฯ

๑๐๘

ในเมืองแห่งแสงสี

นกเริ่มต้นเรียนต่อ ปวช. ที่กรุงเทพฯ โดยพักอยู่กับครอบครัวของน้ำสาว
เธอเริ่มเข้าสู่สังคมเพื่อนกลุ่มใหม่ด้วยใบเบิกทางแบบเดิม แม้มือจะถือ
แก้วใบใหม่แต่น้ำที่อยู่ในแก้วของนกก็นกก็ยังมิแอลกอฮอล์ผสมอยู่ไม่เปลี่ยนแปลง
ไม่นานนกก็นมีเพื่อนคอเหล้า คอเดียวกัน ทุกวันพวกเขาจะมาตั้งวงเหล้าราว
กับนัดกันมารอเคารพธงชาติพร้อมกันทุกเย็น

แม้แต่ในตอนกลางวันนกก็นักงัดกลยุทธ์เด็ดนำเหล้าเข้าโรงเรียนให้เสีตลอด
สายตาครูฝ่ายปกครองได้ไม่ยากเย็นนัก บางทีก็ห่อเป็นของขวัญ หรือตอน
พักเที่ยงก็ไปที่ร้านขายของข้างโรงเรียน

“เฮีย เหล้าขาน้ำแดงนะ” เสียงนกร้องบอกคนขาย แล้วสูตรเหล้า
1 ก็ค น้ำหวาน 1 แก้ว ก็กลายเป็นเหล้าขาน้ำแดงหนึ่งดูจ เธอวารสหวาน
ตัดความขมของเหล้าพอดี บางทีก็เปลี่ยนรสชาติเป็นน้ำมะนาวบ้าง หรือเปลี่ยน
เป็นใสเหล้าลงไปในช่วงน้ำตาลสดก่อนจะถือเข้าไปในโรงเรียน

ตกเย็นหลังเลิกเรียนก็ไปดื่มต่อ พ่อมาได้ที่เลือดในกายก็พลุ่งพล่าน บางทีได้ก๊วยคะนองก็นึกสนุกของ ชโมยของเล็ก ๆ น้อย ๆ โชว์เพื่อน “เฮ้ย! กูทำได้ เดี่ยวกูหิบบให้ดู” ยามแม่ค้าเปลอนั่งดูละครเพลิน นกก็หิบบข้าวของตาม ร้านค้าใส่กระเป๋าเล่น ๆ แม้จะใจเต้นตึกตักอยู่บ้าง แต่ฤทธิ์เหล้ามันดับความกลัว พอทำสำเร็จแล้วเธอก็เดินจากไปด้วยความภาคภูมิใจในผลงานของตัวเอง

ปากคำเพื่อนสนิท

คุยกันไปได้ครู่ใหญ่ “ปู” สาวหัวผมสั้นหยักศกเป็นคลื่น เพื่อนสนิทของ นกก็ตามมาสมทบ ปุกับนกเป็นเพื่อนกันตั้งแต่มัธยม ปช. ปูช่วยเสริมว่า เรียนศิลปะ คำอุปกรณ์แพง ทั้งค่าสี ค่าไม้โปรแทรกเตอร์ ก็เกิดจากการวาน ให้ร้านค้าที่สนิทเขียนบิลเกินจากราคาที่ซื้อของไป จาก 400 เป็น 800 จาก 800 เป็น 1,500 แม้แต่ค่าทอม 8,000 ก็ทำเป็น 12,000 ได้ เพื่อไปเบิกเงิน กับพ่อแม่ ส่วนที่เกินก็เอาไปลงขวด

นานเข้าแม่เงินที่แอบเหม้มจากพ่อแม่ก็ไม่ค่อยจะพอกินพอเที่ยวเมื่อมี อย่างอื่นตามมา

“พอกินเหล้า ก็สูบบุหรี่ ยาก็ตามมา เคยลองหมดแล้ว ตมเล็ก ตมกาบ เสพกัญชา ยาบ้า ยาอี ยาเค แคป ไอซ์ ขาดแต่เฮโรอีนอย่างเดียว” ฉันเห็นภาพ เด็กสาวกินเหล้า เมายา ตาลอยสร้างวิมานในอากาศ ก่อนที่ปูจะพูดต่อไปว่า แรก ๆ แค่เสฟ ต่อมาก็กลายเป็นเอเยนตร์รายย่อยขายยาเสฟติดเสียเอง

เงินที่ได้จากการค้ายาไม่เคยเหลือเก็บ แต่ละลายลงไปในวงเหล้า พวกเขาบอกเป็นเสียงเดียวกันว่า “เงินได้มาง่าย ก็หมดไปง่าย” และจำนวนเงิน ที่ทั้งสองประมาณว่าสูญไปกับแอลกอฮอล์นั้นมากถึงขนาดซื้อรถป้ายแดง ได้ทั้งคัน

“แต่ก็มีนะพี่ เพื่อนที่ขายแล้วเก็บเงินได้เยอะด้วย ตอนนี้อยู่คุก คลองเปรมมัง” สองสาวหัวเราะพร้อมกัน

นกบอกต่อว่า “เหล่านี้พาหะนำไปสู่สิ่งอื่น” แต่ตอนนั้นนกคิดไม่ถึงว่า เหล่านี้ยังเปิดประตูรณำทางให้เธอถึงลงเหวจนถึงจุดต่ำสุดของชีวิต

๓๐๘

นกปีกหัก

ช่วงเรียนปวช. ปี 3 นกตีหมักมาก มีวันหนึ่งหลังจากเพื่อนพาไปเลี้ยงเป็ยร์ในห้างสรรพสินค้า จนได้เวลาปิดห้าง ต่างคนต่างหัวปักกันเดินลงบันไดเลื่อนที่หยุดบริการแล้ว

“1 2 3” เสียงนกนับชั้นบันไดได้เพียง 3 ชั้นแรก ก่อนที่จะกลิ้งตกลงมา ตอนนั้นซาไปหมด ยังไม่รู้รู้สึกเจ็บ สาวหัวทวนความจำว่า ถ้าจำไม่ผิดไปกินยาตองต่อแล้วจึงไปนอนค้างบ้านเพื่อน

เช้าวันรุ่งขึ้นนกลุกแทบไม่ไหว เริ่มเจ็บและปวดหลังมากขึ้นในวันถัดไป เมื่อไปหาหมอจึงรู้ว่าหมอนรองกระดูกเคลื่อน ต้องทำกายภาพบำบัดอยู่นาน แม้ทุกวันนี้อาการปวดหลังก็ยังมียู่ ร่างกายนกไม่เหมือนเดิมอีกนับแต่วันนั้น

เวลาผ่านไป เธอจบ ปวช. 3 ปีครึ่ง เกินเวลาจบหลักสูตรมาครึ่งปี จากนั้นก็เข้าเรียนต่อในวิทยาลัยที่มีชื่อแห่งหนึ่ง ตอนแรกตั้งใจว่าจะทำตัวดี ตั้งใจเรียน แต่เมื่อยังยึดมั่นอุดมการณ์น้ำเมาคือให้เหล่านำทาง เพื่อนกลุ่มใหม่ก็คือเพื่อนกินเพื่อนเที่ยวไม่เปลี่ยนแปลง

“เราชอบคบกลุ่มแบบนี้ไม่ชอบคบพวกเด็กเรียน รู้สึกว่ากลุ่มเด็กเรียนไม่น่าคบ คุยอะไรไร้สาระ ซึ่งความจริงเขาคุยกันเรื่องดี ๆ ใจ แต่เรามันไม่รักดีใจก็เลยเป็นอย่างนี้” นกหัวเราะขึ้น ๆ ตัดพ้อต่อว่าตัวเอง

แม้กลุ่มเพื่อนจะเปลี่ยนไปแต่เสียงสนุกสนานเฮฮาในวงเหล้าไม่เคยจางหายไปเลยสักวัน มีแต่จะดังขึ้น ๆ เช่นเดียวกับเสียงเปิดฝาขวดเหล้าเบียร์ที่ตั้งถี่ยื่นเรื่อย ๆ และผลพวงจากการตีหมักทุกคืน ทำให้เช้านกก็ไปเรียนไม่ไหว ผลการเรียนเทอมแรกผ่านแบบกระท่อนกระแท่น พอมาเทอมสองนกไม่ได้ไปสอบสักวิชาเพราะหวังว่าจะชิว ขอเงินแม่ไปเรียนที่ใหม่ ไม่มีอะไรน่าเป็นห่วงยังชนแก้วต่อได้สบายใจ หากแต่...

หากแต่เรื่องราวไม่ได้เป็นดังคาดคิด แม่ถอดใจไม่ส่งเสียเงินให้เรียนอีกเพราะต้องการจะตัดสันดานลูกสาวคนเล็ก

ความหวังของเด็กสาวฟังกรินเมื่อถูกรังไรร์ ผสมปนเปกับอาการผิดหวังในความรัก ราวกับว่าท้องฟ้าในวันนั้นมีแต่พายุร้าย นำเสียชีวิตที่เธอเป็นคนเริ่มเดินเข้าไปหาศูนย์กลางพายุตั้งแต่แรก

๒๐๘

กรงขัง

มรสุมพัดกระหน่ำเข้ามาในชีวิต นกยังหวังว่าเหล้าจะเป็นที่พึ่งทางใจ เธอยังกระหน่ำเทเหล้าลงคอไม่หยุดหย่อน จนกระทั่งวันหนึ่ง หลังจากจัดปาร์ตี้แอลกอฮอล์กันมา 2 วัน 2 คืนที่บ้านเพื่อน จะกลับบ้านเพื่อนก็ไม่ให้กลับ

สุดท้ายความอัดอั้นทุกอย่างก็ระเบิดออก “กูไม่ไหวแล้ว กูจะกลับบ้าน กูก็เป็นคนนะ มึงไม่ให้กูกลับไม่ได้”

“เสพยาอี ยาเคอยู่ แถมมีเรื่องคิดหนักอยู่แล้ว พอกินเหล้าเข้าไป อีกมันตีกัน ทรมาณมาก” สุดท้ายเด็กสาวก็ทอปร่างกายที่อ่อนแอและจิตใจที่บอบช้ำกลับไปหาแม่ที่บ้าน

“แม่กลับมาจากเมืองนอกเพราะไม่มีใครเอาเราแล้ว แต่ก็เหมือนต่างคนต่างอยู่ แม่อยู่ชั้นบน เราอยู่ชั้นล่าง” แม่แม่กลับมาอยู่ด้วยแต่เหมือนมีเส้นใยบาง ๆ กางกั้นความสัมพันธ์ระหว่างแม่ลูก

หยาดน้ำตาเอ่อล้นจากขอบตาของนก “เสียใจนะ ทำให้แม่ร้องไห้ แม่ไปพูดกับอาจารย์ที่ปรึกษาว่าเป็นความผิดของเขาเองที่ดูแลเราไม่ดี”

นกตัดสินใจขังตัวเองอยู่ในบ้านเป็นเวลา 3 เดือนไม่ย่างกรายออกไปไหน เพราะความผิดหวังในชีวิต ทำให้เริ่มคิดว่าตัวเองไม่มีค่า เริ่มเสียตยเวลา เสียตยโอกาส มาถึงตอนนั้นมันว่างเปล่า เลื่อนราง จนเกือบจะตัดสินใจปลิดชีวิตตัวเองเพื่อหลีกเลี่ยงไปจากชีวิตที่ผิดพลาด

โชคดีที่แม่หาทางออกให้ โดยส่งนกไปอยู่กับยายที่เคยดูแลมาตั้งแต่เด็ก ยายเป็นนักปฏิบัติธรรมจึงชวนหลานสาวลองไปปฏิบัติธรรมที่วัด...

๓๐๙

ทางออก

นกบอกว่าเหมือนตัวเองติดอยู่ในลูกโป่งที่เป่าลมจนพองแต่กับหาทางออกไม่ได้ทั้งที่ลูกโป่งมันบางนิดเดียว

“ยายคือคนที่ถือเช็มมาเจาะให้ลูกโป่งแตกออก ทำให้เราค้นพบว่าตัวเองสามารถทำประโยชน์ให้คนอื่นได้” เธอถอนใจด้วยความโล่งอก

นักเริ่มนำเรื่องราวความผิดพลาดในชีวิตไปแบ่งปันให้เด็ก ๆ ที่
สันติโศกฟุ้งว่าหากเดินมาตามเส้นทางที่เธอเคยเดินผ่านมาผลจะเป็นอย่างไร

“เราทำอะไรไปก็ต้องยอมรับผลที่เกิดขึ้น หวังว่าคนที่ยังกล้า ๆ กลัว ๆ
เห็นเราเป็นตัวอย่างก็อาจจะเปลี่ยนใจไม่ทำแล้วก็ได้”

“ถ้ากินเหล้าก็ต้องรับผิดชอบตัวเองให้ได้ ถ้ารับผิดชอบตัวเองไม่ได้ก็
อย่าไปกิน” นักส้าท้ออีกครั้ง

เธอช่วยเป็นวิทยากรอยู่ที่วัด 2 ปี ก่อนจะไปอยู่ที่จังหวัดตาก เมือง
เล็ก ๆ ที่ไม่มีแสงสี จากนั้นจึงกลับมากรุงเทพฯ คราวนี้คิดว่าจะเริ่มต้น
ชีวิตใหม่เสียที

นักกำลังจะเริ่มเรียนต่อและทำงานไปด้วย ทุกวันนี้ไม่ได้กลับไปเมา
หัวราน้ำอีก

๑๐๘

นักหยิบแก้วที่เหลือน้ำเย็นอยู่ก้นแก้วดื่มอีกครั้ง ฉันทึ่งรินน้ำเต็มให้อีก
นักยิ้มบาง ๆ “เมื่อก่อนคิดว่าถ้าไม่กินเหล้าคุยกันไม่สนุก เดี่ยวนี้กินนมกินน้ำ
ก็คุยกันสนุกได้ อยู่ที่ว่าจะคุยกับใครมากกว่า”

แม้ว่าการจะเริ่มต้นชีวิตใหม่ แต่อุปสรรคที่ส่งผลตามมาจาก
เรื่องราวในอดีตก็คือ “ตอนนี้ร่างกายไม่แข็งแรง ป่วยหลายโรค เป็นทั้งไซนัส
ภูมิแพ้ไมเกรน กระจกสันหลังก็มีปัญหาตั้งแต่ตอนเมาตกบันได จะยกของหนัก
ก็ไม่ได้ ที่แย่ที่สุดคือความจำไม่ดี อ่านหนังสือสอบก็รอบก็จำไม่ค่อยได้”
เธอส่ายหน้าเมื่อพูดถึงโรคร้ายไข้เจ็บที่มารุมเร้าแม้จะอายุได้เพียง 24 ปี

นกเพิงเล็กกินยารักษาโรค หลังจากทำดีท็อกซ์และกินมังสะวิรัติดอยู่หลายปี เพื่อให้สารพิษในร่างกายถูกขับออกไปให้มากที่สุด ตอนนี้สภาพร่างกายปกติขึ้นมาก แต่ใครจะรู้ว่าสภาพจิตใจของนกจะหายจากความเจ็บปวดไปหมดหรือยัง

๓๐๘

วันนี้ ในมีอนกยังคงถือแก้ว แต่ไม่จำเป็นต้องเป็นแก้วเหล้าเหมือนเดิม เมื่อนกค้นพบแล้วว่าแก้วน้ำเปล่า น้ำหวานในมือ ก็สร้างความสุขสนุกสนาน และยังบรรเลงเสียงหัวเราะขึ้นได้เช่นกัน...

บทเรียนราคาหนึ่งหมื่นสี่พันหกร้อยห้าสิบบาท ของสุรศักดิ์ เนตรหนู

เรื่อง: อินทรชัย พาณิชกุล

23 มีนาคม พ.ศ. 2549 เวลา เก้าโมงสิบห้านาที

“ สงกรานต์ปีนี้ไปไหน? ” ผมถามผู้ชายคนนี้ด้วยคำถามยอดฮิต หากเป็น คนอื่น ๆ คงจะตอบได้ในทันที เพราะความทรงจำเกี่ยวกับเทศกาล สงกรานต์ของหลาย ๆ คน มักจะเป็นเรื่องราวของความสุขและเป็นประสบการณ์ ดี ๆ ที่ควรจดจำ ใว้ถึงถึงในยามที่หัวใจโหยหาความสดใสเบิกบาน

รอยยิ้มบนใบหน้าของคนหนุ่มสาว และเสียงไชโยโห่ร้องด้วยความ คึกคะนองของหนุ่มสาว คือบรรยากาศแห่งความครื้นเครงของทุก ๆ คน

แต่ไม่ใช่กับผู้ชายคนนี้

สำหรับเขาแล้ว เทศกาลสงกรานต์คือฝันร้าย เป็นความทรงจำสีดำที่ อายกลบมันออกไปจากใจ แต่ไม่ว่าจะทำอย่างไรก็ไม่สามารถสลัดมันทิ้งไปได้

คำตอบที่ผมได้รับจึงกลายเป็นความเงียบงัน

พระอาทิตย์กำลังแผดความร้อนลงมาสู่เบื้องล่างอย่างกราดเกรี้ยวเช่นเดียวกับเวลาเที่ยงตรงของทุกวัน มันทำหน้าที่ของมันอย่างตรงไปตรงมาและสม่ำเสมอ ริมแม่น้ำเจ้าพระยาในยามนี้ปราศจากผู้คน อาจเป็นเพราะอากาศที่ร้อนอบอ้าวในช่วงต้นฤดูร้อนนี้เองที่ทำให้ผู้คนต่างพากันเดินเข้าไปตากแอร์เย็นฉ่ำในห้างสรรพสินค้าตามวิถีสังคมเมือง

ภายในศาลาริมน้ำเก่า ๆ สัปรังเคตั้งอยู่โดดเดี่ยวใน บริเวณนั้นมีชายสองคนกำลังนั่งเหม่อมองไปยังสายน้ำใหญ่ สายตาของพวกเขาทอดยาวไปคนละทิศทางอย่างไร้จุดหมาย

คนหนึ่งคือ ผม-ผู้ที่ต้องการจะถามคำถาม

อีกคนหนึ่งคือ เขา-ผู้ที่ไม่ต้องการรู้คำตอบอันแสนเจ็บปวด

สุรศักดิ์ เนตรหนู หรือ ‘เอก’ อายุ 22 ปี ชายร่างสูง-ผอมแก้งก้าง ใบหน้าที่ แสนจะธรรมดาของเขาเข้ากันได้กับผมหยิกฟู ในเวลาที่เขายิ้มเผยให้เห็นฟันหน้าที่ โท้วแห่งแต่แฝงไว้ด้วยมิตรภาพเต็มเปี่ยม

คงมีรอยยิ้มของเขาเพียงสิ่งเดียวเท่านั้นกระมัง ที่ยังมีความงดงามหลงเหลืออยู่?

“สงกรานต์ปีที่แล้ว ผมโดนกระที่บและ ต้องเข้าโรงพยาบาลเกือบอาทิตย์” เอกทำลายความเงียบด้วยการเริ่มเล่าถึงเทศกาลสงกรานต์ปีที่แล้วของเขา

“วันนั้นเป็นวันสงกรานต์วันสุดท้ายแล้ว ผมไปเล่นสงกรานต์เป็นประจำกับเพื่อนทุกปีที่ซอยเรวดี บ้านเพื่อนอยู่ในนั้น ก็นัดกันไปเล่นที่โน่นทุกปี ปีนั้นก็เหมือนเดิม สนุก ๆ ไปด้วยกัน เพื่อนก็มากันครบ ใครจะเล่นน้ำก็ไป ใครเหนื่อยก็มานั่งพัก กินเหล้ากินข้าว”

เหตุเกิดประมาณหนึ่งทุ่มของวันที่ 15 เมษายน วันสุดท้ายของเทศกาลสงกรานต์

“ตอนนั้นเกือบ ๆ หุ่มาแล้ว ในชอยรถก็ยั้งติด คนก็ยั้งเยอะอยู่ เขากำล้ง กลับบ้านกันแล้วแหละ เราก็เมากันตั้งแต่บ้ายแล้ว กินกันตอนนั้น 10 คน หมดเหล้าไป 5 ขวด เบียร์เป็นโหล โขดาเป็นล้ง แต่ละคนก็เริ่มเป้กันแล้ว แล้วมีแก๊งค์มอเตอร์ไซค์มาเกินเกือบ 20 คัน ขบวนยาวเลย มันบีบแตร ตะโกน โห่กันเสียงลั่นเลย ไอ้เราก็ก๊เมมา ๆ ถิ่นเราด้วยใจ จะกลัวใครละ เราก็ก๊ตะโกนด่ามัน เอ้ย มึงเป็นเหยื่ออะไรกัน พวกเพื่อนเราก็ก๊ลุยเตรียมพร้อมกันหมดแล้ว สักพัก มันก็ฮ้อกันเลยจอตลอดวิ่งกรูกันเข้ามา พวกเราก็ก๊ฮ้อขวิดฮ้อกันไป ล่นล่มกันมั่ง แล้วก็หัว ๆ กัน มันมั่วไปหมดเลย ผู้หญิงนี่ก็ร็ดกันสนั่นเลย ตกใจใจ ทีนี้พวกเม้ง เยอะกว่า เราคนน้อย สู้ไม่ได้ก็วิ่งหนีกัน แล้วเพื่อนเรา ไอ้เฮง เสือกหนีไม่ทัน โดนเขาล้อคได้ เราก็ก๊หยุดวิ่งกลับไปช่วยมัน กระโดดถีบเข้าไปแล้วล่ม มันก็เตะ หน้าเรา จากนั้นก็จ่าอะไรไม่ได้เลย ”

คนที่เห็นเหตุการณ์เล่าให้เขาฟังในภายหลังว่า หลังจากที่เขาสลบไป ฝ่ายตรงข้ามเป็นสิบคนก็เข้ามาล้อมวงช่วยกันกระทุ้งเขาอย่างหนักหน่วงบริเวณ ใบหน้าและลำตัว สักพักเดียวก็พากันขึ้นมอเตอร์ไซค์ขี่หนีกันไปทางปากซอย เรวดี้

บรรยากาศตอนนั้นคนที่เห็นเหตุการณ์บอกว่า มีแต่เสียงกรี๊ดร้อง เกรู้สึกตัวอีกทีก็ต่อเมื่อเขานอนอยู่บนเตียงในโรงพยาบาล ความเจ็บปวดระบมไปทั่วทั้งร่างกาย โดยมีพ่อแม่และเพื่อนอีกไม่กี่คนยืนมองอยู่ ข้าง ๆ เตียง

“ขอตุกระจกก่อนเลย ” เขาพูดด้วยน้ำเสียงกลัวหัวเราะก่อนพูดต่อว่า “หน้านี้บวมไปหมดเลย ตาปิดทั้งสองข้าง ปากบวม แล้วเจ็บมาก ๆ ตรงส่วนหัว กับหน้าอก”

หม้อที่รักษาเขาบอกว่า อากาศสำหรับพอสสมควร หัวแตก คิ้วแตก คางแตก บริเวณข้างในปากฉีกขาด ฟันหน้าหายไปจำนวนไม่น้อย และยังต้อง เอ็กเซอร์เซียมเพราะเกรงสมองจะกระทบกระเทือน

“นอนอยู่ได้ประมาณอาทิตย์หนึ่ง เช็คสมองก็ไม่มีอะไร หม้อก็มา ฉีดยาแก้อักเสบ-แก้ปวดให้ทุกวัน หน้าที่บวม ๆ ก็ค่อย ๆ ยุบ เริ่มดีขึ้นก็กลับมา นอนที่บ้านเรา”

เอกเล่าว่า พ่อแม่เขาเสียเงินค่ารักษาพยาบาลไปทั้งสิ้น 14,650 บาท ต้องหยิบยืมเงินบางส่วนมาจากญาติพี่น้องด้วย

มันจะเป็นบทเรียนที่ล้ำค่าที่สุดที่เขาเคยได้รับ

บ้านของเขาอยู่ ใน อ.บางบัวทอง จ.นนทบุรี ฐานะทางบ้านของเอก ไม่ค่อยสู้ดีนัก ไม่ถึงกับลำบาก พ่อแม่เขามีอาชีพรับจ้างทั่วไป มีรายได้จุนเจือ ครอบครัวอย่างพอเพียง

พ่อแม่ของเอกเลี้ยงเขาแบบตามใจ เนื่องจากเขาเป็นลูกคนเดียว ของครอบครัว สิ่งใดที่เอกอยากได้ใคร่มี เขาต้องได้มันมาเสมอ

“พอกับแม่ผมมีอาชีพรับจ้างทั่วไป ส่วนใหญ่จะเกี่ยวกับดูแลเรื่อง ปลุกบ้านให้เขา คล้าย ๆ กับผู้รับเหมานะ รายได้ก็พอประมาณ พอกินพอใช้ พวกเรารักกันดี ไม่มีปัญหาอะไร มีความสุขกันตามประสา ผมเป็นลูกคนเดียว อยากได้อะไรพ่อแม่ก็ซื้อให้ แต่ไม่รู้ว่าผมจะอยากได้ทุกอย่างเหมือนคนอื่น ๆ นะ ผมรู้สึกดีดี ผมไม่ได้ขโมยโน่นขโมยนี่พร่ำเพรื่อ”

ขณะที่เกิดเหตุเขาเพิ่งออกจากมหาวิทยาลัยกลางคันตอนชั้นปีที่ 2 เนื่องจากเกรดเฉลี่ยสะสมต่ำกว่ามาตรฐานที่ทางมหาวิทยาลัยกำหนดไว้

“เรื่องอย่างนี้ไม่ควรจะเกิดขึ้น มันไม่น่าจะเกิดขึ้นกับเราเลย ” เขาพูด เหมือนดัดพ่อ

ช่วงเวลาที่พักรักษาตัวอยู่ที่บ้านเกือบหนึ่งเดือนนั้น เอกมีเวลาอยู่กับ

ครอบครัวมากขึ้น ใช้เวลาว่างส่วนใหญ่หมดไปกับการช่วยทำงานบ้าน ผิดกับเมื่อครั้งอดีตที่เขาใช้ชีวิตแบบสุดเหวี่ยง สมัยที่งานอดิเรกของเขาคือ กินเหล้า

ในสมัยเรียนชั้นมัธยมปลาย ชีวิตประจำวันของเขาค่อนข้างโลดโผน สังคมของเขาเป็นสังคมของวัยรุ่นไม่รักดี สูบบุหรี่ หนีเรียน เล่นการพนัน ยกพวกตีกัน และเริ่มกินเหล้า

จากการกินดื่มเป็นครั้งคราวตามเทศกาลเป็นกลายเป็นอาทิตย์ละครั้ง และเมื่อมาถึงจุด ๆ หนึ่งกลับกลายเป็นว่า มีเงินเมื่อไหร่ลงขวดเมื่อนั้น “แต่ก่อนวางเมื่อไหร่มีเงินเมื่อไหร่ ออกจากบ้านเลย ไปหาเพื่อน กินเหล้า กินทุกวัน มีพันหมัดพัน มีร้อยหมัดร้อย ไปกินแต่ละที่ก็มีเรื่องทะเลาะทุกครั้ง ได้บ้างโดนบ้าง พอหลังเกิดเรื่อง ช่วงแรก ๆ ก็ไม่ค่อยได้กินเท่าไร อยู่บ้านทุกวัน จะออกไปหาเพื่อนบ้างแต่ก็ไม่ได้กิน แต่พอมาหลัง ๆ เว้นสักสามเดือนเพิ่งกลับมากิน แต่ไม่มีเรื่องแล้ว กินเจียบ ๆ ไม่หิวหรือหิว คือ เรื่องอย่างนี้มันต้องมาเกิดขึ้นกับตัวเองแล้วถึงจะรู้ มันไม่คุ้มกันเลย เสียหายหลายเรื่อง คนรอบข้างก็พลอยเดือดร้อนไปด้วย ”

เอกเปิดใจว่า โดยปกติแล้วเขาเป็นคนหัว ๆ และนักเลงพอตัวแต่ก็ไม่เคยไปหาเรื่องใคร แต่พอเหล้าเข้าปากแล้วจากนักเลงจะกลายเป็นอันธพาลในทันที

“ ผมเมาแล้วละ กล้าพูดกล้าทำไปหมด พูดอะไรพูดตรง ๆ เลย ใครขวางหูขวางตาเวลาผมเมานะ ได้เรื่องแน่ แต่ก่อนช่วงที่กินหนัก ๆ นะ มีเรื่องทุกวันเลย คิดดูสิ แต่กินเหล้ามันก็มีข้อดีของมันนะ คุณสนุก กล้าพูดกล้าแสดงความคิดเห็น มันช่วยให้เราลืมเรื่องเครียด ๆ ได้ในช่วงระยะหนึ่ง คือมันมีข้อดีและข้อเสียนะ ” เขาพูดออกมาด้วยความจริงใจตามประสาลูกผู้ชาย

เวลาผ่านไปอย่างเชื่องช้าราวกับกอสะที่กำลังลอยเนิบนาบอยู่บนผิวน้ำ เบื้องหน้า สายลมพัดมาเป็นระยะ ๆ แต่ก็ยังไม่เพียงพอที่จะทำให้คลายร้อนได้

ชีวิตของเอกหลังจากเกิดเรื่องถือว่าเปลี่ยนแปลงไปในทางที่ดี เขาตัดสินใจเลิกเรียนแล้วสมัครเข้าทำงานที่เซเว่นอีเลฟเว่น

ทำงานเช้า-เลิกงานดึก-กลับบ้านนอน เป็นเช่นนี้ทุกวัน นาน ๆ ที่เขาอาจจะแวะเวียนไปหาเพื่อน ๆ ดื่มน้ำบ้างเป็นครั้งคราวจะมากหรือน้อยขึ้นอยู่กับความคิดถึง

แต่เขาไม่เคยขาดงาน เพราะงานคือหน้าที่หลักที่เขาต้องรับผิดชอบ

ปัจจุบันเขามีตำแหน่ง ผู้ช่วยผู้จัดการทั่วไป

“เพิ่งมารู้สัจธรรมตอนนี้เอง เหล้ามัน่ะ มันเป็นบ่อเกิดของความเลวทุกอย่าง มันทำให้คนติดคุกมาากแล้ว” น้ำเสียงหนักแน่นกับดวงตาที่แจ่มเห็นจริงของเอกในตอนนั้นทำให้ผมเห็นเขาในอีกตัวตนหนึ่ง

เขาเป็นผู้ใหญ่แล้ว

23 มีนาคม พ.ศ. 2549 เวลา สี่โมงสามสิบเอ็ดนาที

“ตกลงสงกรานต์ปีนี้จะไปไหน ? ” ผมถามเขาเป็นครั้งสุดท้าย ก่อนร่ำลา เขาละสายตาจากแม่น้ำเจ้าพระยาเบื้องหน้า จ้องมองผมด้วยใบหน้าเดิม ๆ ที่แสนจะธรรมดา

เขาหันกลับไปยังสายน้ำใหญ่อีกครั้ง นิ่งคิดไปชั่วครู่ ก่อนที่เขาจะหันกลับมาพร้อมกับรอยยิ้มที่เต็มไปด้วยความสุข

“อยู่บ้าน อยู่กับพ่อกับแม่”

คำตอบที่ผมได้รับในตอนนั้นจึงเป็นคำพูดที่เท่ที่สุดที่ผมไม่เคยได้ยินจากใครมานานมากแล้ว

เรื่องของ “ก๊วย” กับเวลาที่ไม่เคยย้อนกลับ

เรื่อง : ชนิตา คุณศรีพิทักษ์

“ตอนฉันเป็นเด็ก ฉันเคยเร่งวันเร่งคืนเพราะอยากโตเป็นผู้ใหญ่เร็ว ๆ แต่เมื่อฉันโตเป็นผู้ใหญ่จริง ๆ กลับอยากให้วันเวลาหมุนย้อนกลับเพื่อแก้ไขบางสิ่ง บางอย่าง น่าเสียดายที่ไม่อาจย้อนวันคืนให้กลับมาได้”

หลายคนคงเคยมีความคิดดังกล่าวมากบ้างน้อยบ้างต่างกันไปแต่สิ่งหนึ่งที่เหมือนกันก็คือยังไม่เคยมีใครกลับไปแก้ไขเหตุการณ์ในอดีตได้เลยสักคน เรื่องที่ฉันจะเล่าต่อไปนี้ก็เป็นเหตุการณ์หนึ่งในอดีตที่ส่งผลต่อชีวิตของผู้ชายคนหนึ่งจวบจนปัจจุบัน

ย้อนเวลาตามหาฝัน

ชายหนุ่มผิวเข้มอายุ 27 ปี สวมเสื้อที่ปักธงชาติไทยบนหน้าอก กำลังเลี้ยงลูกฟุตบอลอย่างคล่องแคล่วหลบหลีกคู่ต่อสู้ จุดมุ่งหมายของเขาคือยิงประตู ฝ่ายตรงข้ามให้ได้ เขาผ่านด่านกองหลังคนสุดท้ายมาจนถึงหน้าประตู

เสียงกองเชียร์ดังอึงมีมาจากอัฒจันทร์ เข้าง้างเท้าในรองเท้าสตั๊ดรูล้ำสุดกำลัง จะชด์ลูกเข้าประตู...

“ตีมน้ำก่อนครับ” แก้วน้ำเย็นที่ยื่นมาตรงหน้าปลุกฉันให้ตื่นจากภวังค์ ชายหนุ่มผิวเข้มอายุ 27 ปี ท่าทางใจดี ยิ้มแล้วส่งแก้วน้ำเย็นให้ฉันและเพื่อนเพื่อตีมนคลายร้อนจากการฝ่าแดดจ้ายามบ่ายที่เกือบจะหลอมละลายร่าง พวกเราระหว่างทาง

“นพดล” หรือ“กู่ย” หนุ่มแดนใต้ที่เข้ามาใช้ชีวิตในเมืองหลวงเมื่อเกือบสิบปีที่แล้วในฐานะนักกีฬาฟุตบอลของโรงเรียนเทพศิรินทร์ ฉันเห็นภาพหนุ่มน้อย ในวันนั้นที่เดินทางหลายร้อยกิโลจากสุราษฎร์ธานี พวกเขาสามารถด้านกีฬา ฟุตบอลจนได้โควตาเรียนฟรีในโรงเรียนดังที่เก่าแก่และมีชื่อเสียง

หนึ่งปีกับการเรียนชั้นม.4 และการเป็นนักกีฬาฟุตบอลของโรงเรียนจนปิดเทอมภาคฤดูร้อนเขาจึงกลับไปเยี่ยมบ้านและพบปะเพื่อนฝูง ก่อนจะกลับมาเก็บตัวและเตรียมตัวเรียนชั้นม.5 แต่ใครจะรู้ว่าการเดินทางกลับบ้านในครั้งนั้นจะทำให้เขาไม่ได้กลับมาเรียนและไม่มีโอกาสได้สวมรองเท้าสตั๊ดอีกเลย...

เมษายนอากาศร้อนจัด กลิ่นอายความสนุกสนานของเทศกาลสงกรานต์ชักชวนผู้คนให้เดินทางออกต่างจังหวัดเพื่อไปท่องเที่ยว หรือกลับไปเยี่ยมบ้านเพื่อไป รดน้ำดำหัวผู้ใหญ่ พบปะญาติมิตรและสนุกสนานกับเพื่อนฝูงหนุ่มน้อยอายุ 17 ปี ที่จากบ้านมาเรียนไกลถึงกรุงเทพฯ ก็เดินทางกลับไปเยี่ยมบ้านเช่นเดียวกัน

ก๊วยเติบโตและเรียนจนถึงชั้นม.ต้นที่สุราษฎร์ธานี เขาอยู่กับแม่ ตายาย และน้องสาวน้องชายอีก 2 คน เขาเป็นคนมีเพื่อนฝูงเยอะ เมื่อกลับบ้าน แต่ละครั้งก็เป็นโอกาสดีที่จะเฮฮาตามประสาเด็กหนุ่ม

เขาเล่าว่าสงกรานต์ปีนั้นมีคอนเสิร์ตของนักร้องชื่อดัง มาแสดงแถวบ้าน เขายังจำชื่ออัลบั้มของนักร้องคนนั้นได้ว่าชื่อ “เป็นเหตุ” และ “มันก็เป็นเหตุตามชื่ออัลบั้มเลย” ก๊วยหัวเราะขึ้น ๆ ไม่แน่ใจว่าเป็นการหัวเราะให้กับ โชคชะตาหรือไม่

ก๊วยหนีแม่ไปดูคอนเสิร์ตกับเพื่อน ๆ ช่วงสงกรานต์ พวกเขาขับรถมอเตอร์ไซด์ไปกันห้าคัน พอดูคอนเสิร์ตเสร็จก็ล่อมวงตี๋มเหล่า เพื่อน ๆ ตี๋มกันจนเมามาย เขาเองตี๋มเบียร์ไปแก้วสองแก้ว

“ขนาดกินไปแก้วสองแก้ว ยังรู้สึกว่ามีใจ คนเราเวลากินเหล้า ทำให้ใจทำได้ทุกอย่าง” คำว่ามีใจเพราะฤทธิ์เหล้าเบียร์ในตอนนั้น ทำให้เกิดเหตุการณ์ไม่คาดคิดที่ทำให้ชีวิตของก๊วยเปลี่ยนแปลงไปตลอดกาล

ความคึกคะนองของวัยรุ่นผนวกกับฤทธิ์ของแอลกอฮอล์ ทำให้มอเตอร์ไซด์ทั้งห้าคันขับโฉบเฉี่ยวอยู่บนถนน ตอนแรกก๊วยซ้อนมอเตอร์ไซด์เพื่อนคันหนึ่ง แต่เพื่อนคนที่ขับเมามากจนขับไม่ไหว พอแวะปั้มน้ำมันเขาจึงเปลี่ยนมาเป็นคนขับเองและให้เพื่อนซ้อนท้าย ส่วนเพื่อน ๆ ที่มันเมายังคงขับรถต่อไปทั้งสี่คันโดยไม่คาดคิดว่าจะเกิดเหตุการณ์ร้ายแรงกับเพื่อนรักคนหนึ่ง

อีกเพียงร้อยเมตรจะถึงบ้าน แต่ก๊วยก็กลับไปไม่ถึง “มีผมไม่ค่อยเมาอยู่คนเดียว เพื่อนคนอื่น ๆ เมาขับโคตรเก่ง แขง ๆ สิบล้อ จนเค้าหั่นไส้” เขาเล่าวินาทีนั้นให้ฟังว่า “ผมขับช้ากว่าเพื่อน เพื่อนแข่งกันหมด สิบล้อก็ขับช้า

นะสัก 60 ผ้มก็สัก 80 อยู่ ๆ แค้ก็หักมาใส่เรา จะเบรกก็ไม่อยู่”วินาทีแห่งความเป็นตายในชีวิต มักเกิดขึ้นรวดเร็วจนไม่ทันตั้งตัว มันคงเป็นเหมือนความฝัน แต่คงเป็นฝันร้ายที่กู่ไม่อาจลืมเลือนได้จนชั่วชีวิต

เมื่อรถลึบล้อหักเข้ามาใส่ เพื่อนที่ซ้อนท้ายเขากระโดดลงแล้วถีบรถมอเตอร์ไซค์จนล้ม ทำให้มอเตอร์ไซค์ล้มทับขาของกู่เพียงคนเดียว “มันเจ็บ ซามาก จะลุกก็ลุกไม่ขึ้น มีนไปหมด”

ขณะที่เขายังคงมีสติเหลืออยู่เพียงน้อยนิด ก็เห็นลึบล้อเตรียมจะถอยมาทับร่างของตนอีกครั้ง โชคดีมีรถปภ. เห็นเข้าและมีคนมาช่วยเหลือได้ทัน เด็กหนุ่มจึงรอดชีวิต แต่เพราะอุบัติเหตุในวันนั้นส่งผลให้ความฝันที่จะเป็นนักฟุตบอลทีมชาติของเขาต้องปิดฉากลง

“แน่นอน ผมเล่นฟุตบอล ก็อยากเป็นนักฟุตบอลทีมชาติ ทุกวันนี้เพื่อนก็ติดทีมชาติหลายคน” คำพูดของกู่ยังดังก้องอยู่ นั่นคือความฝันของเด็กหนุ่มอดีตนักกีฬาฟุตบอลของโรงเรียน ฉันทันเห็นภาพของเขาวิ่งอยู่ในสนามหญ้าสีเขียวสวมสีเขียวแดงของทีมชาติไทย เป็นนักฟุตบอลทีมชาติตามที่ฝัน นำเสียดายที่ไม่อาจเป็นจริง

คืนวันแห่งความทรงมาน

ชายหนุ่มวัย 27 ปี ที่นั่งอยู่บนรถวิลแชร์ข้างหน้าฉันคือเด็กหนุ่มคนเดียวกัน ที่เคยฝันจะเป็นนักฟุตบอลทีมชาติ แต่นำเสียดายที่เขาเสียขาสองข้างสืบเนื่องจากอุบัติเหตุเมื่อ 9 ปีก่อน

เกือบเที่ยงคืนของวันนั้น ผู้หญิงวัยกลางคนถูกปลุกขึ้นมากลางดึก เพื่อฟังข่าวร้ายว่าลูกชายคนโตของเธอประสบอุบัติเหตุอยู่ที่โรงพยาบาล

หลังจากที่ก๊วยได้รับการปฐมพยาบาลเบื้องต้นที่คลินิกใกล้สถานที่เกิดเหตุ จากนั้นจึงถูกส่งตัวไปยังโรงพยาบาลประจำจังหวัด ในเวลาต่อมาหมอเอกซเรย์ขาที่เจ็บและทำแผลให้ เขาตั้งใจที่ขาไม่ได้หัก แต่สิ่งที่เขาเสียใจคงเป็นภาพหน้าตาของแม่ แม่ไม่ได้ตำว่าเขาสักคำที่เขาหนีเที่ยว มีแต่ความเป็นห่วงเป็นใยและคอยดูแลเขาอย่างดี ทำให้เขารู้สึกผิดยิ่งขึ้นไปอีก

ห้าวันหลังจากเขาประสบอุบัติเหตุ เมื่อหมอเจ้าของไข้ของเขาलगานช่วงสงกรานต์ และกลับมาอีกครั้ง พบว่าแผลที่ขาของก๊วยติดเชื้อ หมอลงความเห็นว่าจะต้องตัดขาทั้งทั้งสองข้าง

“ต้องตัดขาทั้งทั้งสองข้าง” เสียงนั้นคงลอยมาจากที่ไกลแสนไกล ขาของนักฟุตบอลมีค่ามากกว่าทองคำ การถูกตัดขาก็ไม่ต่างจากการถูกตัดหัวใจออกไปด้วย ตอนแรกเมื่อรู้ว่าจะถูกตัดขาก๊วยจึงไม่ยอมทำเดี่ยว เขาบอกให้ตายเสียดีกว่า แต่สุดท้ายก็ต้องยอมตัดขาเพื่อรักษาชีวิต แม้บาดแผลทางร่างกายจะมากมายเพียงใด แต่คงไม่เท่าบาดแผลทางจิตใจที่ยากจะเยียวยา

เด็กหนุ่มนักฟุตบอลของโรงเรียนไม่มีโอกาสได้เตะบอลอีกเลย แม้โรงเรียนจะให้โอกาสกลับไปเรียนอีกครั้ง แต่เขาไม่สามารถทนเห็นเพื่อนทนเห็นสนามฟุตบอล ยิ่งไปกว่านั้นคือเขาไม่สามารถทนเห็นสภาพของตัวเองได้

“เคยคิดฆ่าตัวตาย แต่ก็อยู่ต่อไปเพื่อแม่” ก๊วยต้องเจ็บปวดจากการสูญเสียขาสองข้างเพียงไร คนที่เจ็บปวดไม่ต่างจากกันคือแม่ของเขา

“มันคงเป็นบาปที่ผมโกหกแม่ด้วย คินนั้นผมหนีแม่ไปดูคนเสิร์ทแม่ไม่ยอมให้ไปหรอก แต่ผมแอบไปบ้านเพื่อน มีเสื้อผ้าไว้บ้านเพื่อนชุดหนึ่งพอเปลี่ยนเสิร์ทก็ไป แม่คงคิดว่าเรานอนเล่นอยู่บ้านเพื่อน” เพียงเขาไม่ออกจากบ้านคินนั้น ไม่ไปดูคอนเสิร์ท ไม่ดื่มเหล้า ไม่ ไม่ทำอะไรอีกหลายอย่างก็คงไม่เกิดเหตุเลวร้ายขึ้น แต่ใครเล่าจะหยั่งรู้ได้ว่ามีอะไรรอเราอยู่เบื้องหน้า

ก๊วยยอมรับว่าส่วนสำคัญส่วนหนึ่งที่ทำให้เกิดเหตุการณ์เลวร้ายขึ้นกับเขาก็เพราะเหล่า “กินเหล้าเข้าไปทำให้เกิดความคึกคะนอง ทำให้ซบถซึ่งใจถึง”

วันคืนหลังจากที่เขาสูญเสียขาไป ช่างยาวนานและโหดร้าย แม่ของก๊วยเองก็ต้องแบกรับคำรักษาพยาบาลหลายแสนบาทเพียงลำพัง เพราะตำรวจไม่สามารถจับคู่กรณีได้ ครอบครัวที่เคยสบายตามอัตภาพไม่เดือดร้อน ก็ต้องเป็นหนี้สิน

หลังจากพักรักษาตัวที่โรงพยาบาลเกือบครึ่งปีและกลับมาอยู่ที่บ้าน อีกรวมเป็นเวลาเกือบปี ก๊วยยังช่วยตัวเองไม่ค่อยได้ อาศัยตากับยายคอยช่วยเหลือและหาข้าวปลาให้ระหว่างที่แม่ไปทำงาน ตกเย็นน้องชายน้องสาวจึงมาช่วยอีกแรง

โลกของเด็กหนุ่มเริ่มแคบลง เขาเก็บตัวไม่ค่อยอยากพูดคุยกับใคร “เวลาผมเห็นเพื่อนที่เทพศิรินทร์เล่นฟุตบอลออกโทรทัศน์ ผมร้องไห้” เขาพูดถึงคืนวันอันขมขื่นและทุกข์ทรมาน แม้มันจะผ่านไปเกือบ 9 ปีแล้วก็ตาม

กว่าจะมาถึงวันนี้

เกือบ 9 ปีแล้วที่ก๊วยต้องอาศัยรถวีลแชร์แทนขาทั้งสองข้าง เขาเล่าว่าแรก ๆ ที่ต้องตัดขาพอลืมตาตื่นขึ้นมา ลุกจากเตียงต้องตกเตียงทุกที เพราะไม่ชิน จนถึงวันนี้ก็ยังไม่ชิน คิดว่าตัวเองยังมีขาอยู่ เขาพูดไปยิ้มไปตามประสาหนุ่มอารมณ์ดี แต่ใครจะรู้ว่ากว่าก๊วยจะยิ้มได้ต้องผ่านพ้นช่วงเวลาอันเลวร้ายและต่อสู้กับอุปสรรคมากมายเพียงใด จึงกลับมายืนหยัดได้อีกครั้ง

หนึ่งปีที่โลกของเขามีเพียงบ้านที่สุราษฎร์ฯ จนวันหนึ่งเมื่อได้เห็นนักกีฬาบาสเกตบอลทีมชาติที่ประสบอุบัติเหตุเสียชีวิตสองข้าง และฝันตัวเองมาเป็นนักกีฬาวีลแชร์บาสเกตบอลออกรายการโทรทัศน์ มันจึงเป็นเสมือนแสงสว่างส่องทางให้เขาเกิดแรงบันดาลใจกลับไปเดินบนเส้นทางสายกีฬาที่เขา รัก แม้จะเปลี่ยนจากกีฬาลูกหนังมาเป็นลูกบาสสีส้มแทน

หนุ่มนักกีฬาตัดสินใจไปสอบที่จังหวัดสมุทรปราการและเรียนด้านคอมพิวเตอร์ ต่อมาจึงไปสอบที่พัทยา พร้อมกับเป็นรุ่นแรกที่บุกเบิกกีฬาวีลแชร์บาสเกตบอลที่ศูนย์ฝึกที่นั่น เพราะอยากจะเจอนักกีฬาวีลแชร์บาสเกตบอลที่เขาเคยเห็นในโทรทัศน์ ความบากบั่นอดทนฝึกซ้อม ทำให้ทุกวันนี้กู่ได้เป็นหนึ่งในนักกีฬาวีลแชร์บาสเกตบอลทีมชาติที่สร้างชื่อเสียงให้กับประเทศไทยหลายต่อหลายครั้ง

“เคยไปแข่งที่ญี่ปุ่น ฟิลิปปีนส์ ปลายปีนี้ก็จะมีเฟสฟิกเกมส์ที่มาเลเซีย” ความภาคภูมิใจในตนเองฉายออกมาจากทางแววตาของหนุ่มนักกีฬา ทำให้ฉันรู้สึกยินดีไปด้วยที่วันนั้นเขาไม่ตัดสินใจทำร้ายตนเอง วันนี้เราจึงมีนักกีฬาวีลแชร์บาสเกตบอลทีมชาติฝีมือดีอีกคน

นอกจากเขาจะเป็นนักกีฬายังทำงานประจำที่ธนาคารแห่งหนึ่งในฝ่ายบุคคลมาได้เกือบสี่ปีแล้ว ส่วนอีกงานหนึ่งที่เขาเต็มใจทำอย่างยิ่งคือการเป็นวิทยากรให้กับโครงการเมาไม่ขับในฐานะ “เหยื่อ” จากสุรา

“คนเรากินเหล้าทำให้ใจทำได้ทุกอย่าง สุราเป็นสิ่งที่นำพาไปหาสิ่งเสพติด ถ้ากินเหล้าเข้าไปจะใจถึง เทียว ปล้น ฆ่า” ผู้ที่เคยได้รับผลร้ายจากแอลกอฮอล์ยืนยันโทษของมันว่าการดื่มแอลกอฮอล์ทำให้ขาดสติและนำไปสู่ปัญหาอื่น ๆ ตามมา

เขายังลำทับอีกว่า “ถ้าเราเมาออกมาขับรถจะประสบอุบัติเหตุได้ง่าย ไม่พิการก็เสียชีวิตเอง หรือไม่ก็ขับไปชนคนอื่น เสียค่าใช้จ่าย เสียอนาคต”

กฤษณียืนยันว่าเขาพูดถึงผลกระทบจากการดื่มเหล้ามานับครั้งไม่ถ้วน
“พูดจนไม่รู้จะพูดยังไง” เสียงเขาเหมือนจะเหนื่อยหน่าย ขณะที่ยกตัวขึ้น
รถวีลแชร์และใช้มือเลื่อนล้อออกไป

หากย้อนเวลากลับได้

ถ้าวันคืนย้อนกลับมาได้จริง ๆ ก็คงดี เราจะได้กลับไปแก้ไขเหตุการณ์
ที่ผิดพลาดในอดีต แต่จนแล้วจนรอดโทมัสแมชชีนก็ยังเป็นเพียงเครื่องย้อนเวลา
ในการ์ตูนและหนังสือหลายเรื่อง ยังไม่มีนักวิทยาศาสตร์คนไหนประกาศว่า
สร้างสิ่งประดิษฐ์ขึ้นใหม่นี้ขึ้นมาได้ จะมีก็แต่เหล่ายี่ห้อใหม่ เบียร์สูตรใหม่ที่
การันตีว่ากินแล้วทำให้คนคิดว่าตัวเองไม่เมาได้ทุกราย และคนที่คิดเช่นนั้น
ส่วนหนึ่งกำลังอยู่บนท้องถนน

กฤษณาบอกว่าถ้าย้อนเวลากลับไปได้ คืนนั้นเขาจะไม่ดื่มเลย เพราะมัน
ทำให้สงกรานต์ของกฤษณาปีนั้นเป็นสงกรานต์ที่ไม่อาจลืมเลือน เพราะตัวเขา
เปียกโชกไปด้วยเลือดของตัวเองและหยาดน้ำตาจากคนที่เขารัก...

ขอขอบคุณผู้อ่านเพื่อข้อมูล :

คุณนพดล วรรณบวร

คุณกนกรัตน์ แสงสุข

และมูลนิธิเมามาไม่ขับ

สิ้นกลิ่นสุรา

เรื่อง : เอกจิต สว่างอารมย์

“ไม่กินเหล้าก็อยู่กับเพื่อนได้”

คำพูดหนึ่งที่สะท้อนเบื้องหลังบางอย่างของชีวิต “ลักษณะ” หนุ่มฉกรรจ์วัยเกือบ 25 ปี ที่ครั้งหนึ่ง เหล้าเปรียบเสมือนเครื่องดื่มที่ มัดโยงเข้ากับเพื่อน ๆ เอาไว้ด้วยกัน ไม่ว่าในคำคืนอันเปลี่ยวเหงา หรือ กลางวันที่แผดไปด้วยแสงกล้าน้ำดื่มเจือแอลกอฮอล์ชนิดนี้ก็สามารถรวมพวกเขาไว้เป็นหนึ่งเดียวกันได้

ลักษณะ เป็นคนอยุธยา ตั้งแต่ช่วงที่เริ่มเข้าวัยรุ่น จากปากยังไม่สิ้นกลิ่นน้านมก็เริ่มรู้รสน้ำเมา มันแผ่ตัวเข้ามาเนียน ๆ เลียบเคียงเข้ามา ตามวาระโอกาส จนกระทั่งถึงไม่ต้องมีโอกาสใด มันก็จะตามมาร่วมวงสนทนา เสมือนเป็นสหายหนึ่งของกลุ่มคนรู้จักคนคอเดียวกัน

จากแก้วแรก สู่แก้วที่...(เท่าไหนแล้ววะ)

“กินครั้งแรกตั้งแต่เพิ่งเข้าม.1 จำได้ว่าเป็นงานกีฬาที่โรงเรียน พอเริ่มกินกันเป็นก็กินบ่อยขึ้น งานวันเกิดนี่ประจำ มีเกิดเมื่อไหร่ มี เหล้าเมื่อนั้น” เขาเริ่มต้นเล่าเรื่องราวตั้งแต่สมัยนมเพิ่งเริ่มแตกพาน ถึงจุดเริ่มต้นบนเส้นทาง

ถนนสายสุรา ซึ่งในขณะนั้นเจ้าตัวเองไม่ได้คาดคิด ว่าถนนสายนี้จะทอดยาวนานกว่า 10 ปี

เส้นทางการดื่มสุราของเขาในช่วง 2-3 ปีแรกก็เริ่มออกรส “ตกเย็นพวกนี้กินกันประจำ กินริมคลองบ้าง ศาลาพักผู้โดยสารริมทางบ้าง กินกันแต่เหล้าขาวน้ำแดง เพราะมันราคาถูก รวมๆ กันคนละสิบ ยี่สิบก็ได้แล้วชุดหนึ่งพอเริ่มเมาก็เริ่มมีเรื่อง แรกๆ ก็มีเรื่องกันเอง ใครคาใจใครก็เคลียร์กันชกกันตอนนั้นเป็นเรื่องธรรมดา เรื่องไปมีเรื่องกับเด็กบ้านอื่น*ยังน้อยทำลายข้าวของ เขวี้ยงขวด ปาแก้ว เล็กๆ น้อยๆ” คงคล้ายกับเรื่องอื่นๆทั่วไปเรื่องใหญ่ในชีวิตมักก่อตัวจากเรื่องเล็กๆ ซึ่งคงไม่มีข้อยกเว้นแม้แต่เรื่องที่มีตัวก่อเหตุคือสุรา

ทั้งที่ช่วงจบม.3 เด็กหนุ่มวัย 16 จากอยุธยาผู้นี้มีโอกาสจะไปเรียนต่อด้วยโควตานักฟุตบอลที่โรงเรียนแห่งหนึ่งในจังหวัดชลบุรี แต่เขาก็ปฏิเสธทิ้งโอกาสอันเป็นเสมือนความฝันของเด็กหนุ่มอีกหลายพันคนที่อยากเข้าไปเป็นนักกีฬาฟุตบอลในสถานศึกษาแห่งนั้น “อยู่นั้นเป็นหัวโจกก็เท่แล้ว ไม่ได้คิดอะไรมาก รักสนุก อยากรู้อยากอยู่กับเพื่อน แล้วนี่ก็ดังด้วย ไม่มีใครไม่รู้จักเราเพราะเก๋ที่สุดในย่านนั้นแล้ว

“พอรู้ว่าไม่ได้เรียนต่อแล้ว เวลาส่วนใหญ่จะอยู่กับเพื่อนรุ่นเดียวกัน กินมันแทบทุกวัน ต่างคนต่างอยู่กับยาย พ่อแม่ไปทำงานกรุงเทพฯ มีเงินใช้จ่ายจากการปล่อยของ ขายม้าตัวหนึ่งก็ได้แล้ว 60 บาท อย่างน้อยเลย วันหนึ่งต้องมีเงินในกระเป๋า 600-700 เงินที่ได้เอามาซื้อเหล้า กินเที่ยว ซื้อปืน เด็กบ้านอื่นซื้อมอไซค์แล้วมอหน้านี้ซัดไปตบเลย แลмпปล้นด้วย ทูบตูโหดศพทหนังสติงไฟทาง เผาขยะเทศบาลกลางถนน อะไรเหี้ยๆ นี่ทำมาหมด”

---

*บ้านอื่น หมายถึง ตำบล หรือหมู่บ้านอื่น

เพราะคำนิยามที่ผิดแปลกหรือ การต้องการยอมรับนับถือในตัวเอง แผงอยู่ภายในใจของทุกคน การถูกยกย่องให้คุณค่าแบบก้าวอย่างของสุราจึงนำไปสู่บทบาทของตัวร้ายในบทหนัง และคงจะจริงดังว่า สุรามักเป็นจุดเริ่มต้นของสิ่งชั่วร้ายอื่นๆ ทั้งยาเสพติด ทะเลาะวิวาท และรวมถึงเรื่องเซ็กซ์

“เคยโทรมหึง” ประโยคสั้นๆ ที่ถูกรวมอยู่ในการสนทนาเมื่อผู้เขียนถามเขาว่ามีเรื่องไหนที่เขาคิดว่าเป็นเรื่องเลวร้ายที่สุดที่ทำมาในช่วงอายุนั้น เขายอมรับว่าเคยทำมันอยู่ 3-4 หน แต่ผู้หญิงที่เขาเอา มาโทรมก็เป็นพวกที่ติดยา เอายามาล่อ ผู้หญิงดีๆ ใครจะมาหาตอน 5-6 ทุ่ม... คล้ายจะสร้างความชอบธรรมให้กับสิ่งที่ตนได้กระทำลงไป แต่ใครเล่าอยากให้ตนถูกมองว่าเลวจนหาดีไม่เจอ

แต่เรื่องราวที่ดูเหมือนจะถูกฉายซ้ำแล้วซ้ำเล่าของการดื่มสุราของเขาคือเรื่องการตีรัน ฟันแทง ที่เกิดขึ้นจนนับครั้งไม่ถ้วน

จนถึงวันที่เขาไม่สามารถใช้ชีวิตอยู่ที่บ้านเกิดได้เช่นเดิม

“กำนันมาบอกที่บ้านว่าให้เลิกขายยา เพราะตอนนั้นรัฐเค้าปราบปรามหนัก กำนันเลยมาเตือน บวกกับช่วงปี 2 ปีที่เราออกจากเรียน เราสร้างเรื่องไว้มากด้วย ที่บ้านเลยตัดสินใจส่งมากรุงเทพฯ ให้มาอยู่กับป้า มาอยู่ที่กรุงเทพฯ ก็ไม่มีเรื่อง แต่ทุกครั้งที่ได้กลับไปบ้านที่อยู่ธุดา ไปเจอเพื่อนฝูงเรื่องเดิมๆ ก็กลับมาซ้ารอยอีก จนได้วุฒิ ม.6 กศน. แล้วมาเรียนต่อมหาวิทยาลัยในกรุงเทพฯ เรื่องราวที่เคยเกิดขึ้นก็น้อยลง แต่ก็ยังมีอยู่บ้าง “ไกลเพื่อนแล้วไม่ค่อยได้ดื่มแล้วด้วย แต่พอไปดื่มที่ไรก็มีเรื่องทุกที”

มีบางเหตุการณ์ก็นำมาสู่ความสูญเสียถึงชีวิต “ตามไปเอาคืนป็นเพื่อนมันชดล่ากล้อง ผมเลยเอาปืนของตัวเองไปให้เพื่อน ครั้งนั้นตายไปหนึ่งอีกครั้งก็ตอนไปเที่ยวที่ชอยมหาดไทย แล้วบังเอิญเจอกันที่ทำน้ำคลองจั่น

ก็โดนเพื่อนผมใช้มีดเสียบตาย อีกทีก็ไปตีเค้าถึงห้องที่ลาดพร้าว 87 ไล่ยิงกัน
ในซอยรามคำแหง 52 นั่นก็เกือบตาย...ไล่ไป จนถึงแทงกันในมหา'ลัย”

ใช้ว่าเขาจะไม่เคยโดน

“มีดปักทะลุมือ ต้องเย็บเอ็น นอนโรงพยาบาลอยู่เกือบ 10 วัน
จะไปเอาคืนเขา แต่โดนมันล่อม” นั่นเป็นเหตุการณ์เดียวที่เขาบอกว่าร้ายแรง
ที่สุดเท่าที่เคยโดนมาด้วยตนเอง

คุณเชื่อหรือไม่...จากที่เขาเล่า ทุกเรื่องเขายอมรับว่ามันเกิดจาก...

“ถ้าไม่ดื่มก็ไม่รวมกลุ่มกัน ไม่รวมกลุ่มก็ไม่มีเรื่อง” คำสารภาพจาก
ปากอดีตนักเลงขี้เมาที่มีเรื่องได้ทุกวัน เมื่อเหล้าลงคอ สารเอทิลแอลกอฮอล์
ที่ออกฤทธิ์ต่อระบบประสาทส่วนกลาง กดจิตใต้สำนึกที่คอยควบคุมตนเอง
ทำให้กล้าแสดงออกมากขึ้น ยิ่งทำให้คนอารมณ์ร้อนอย่างเขายิ่งร้อนแรงมากขึ้น
เขายอมรับทุกครั้งที่ลงมือทำตอนเมารู้ว่าทำ แต่ก็เกินที่ใจจะยับยั้งได้

อาจเพราะช่วงอายุนั้นเป็นวัยที่เพื่อนเป็นส่วนสำคัญของชีวิต กอปร
กับบอกอันอบอุ่นจากครอบครัวที่ขาดหายเพราะต้องออกไปตีถนนในเมืองใหญ่
ทำให้ขาดความรัก ขาดการสื่อสาร สัญญารักจึงไปไม่ถึง และเพราะน้ำสุรา
ที่ถูกตีค่าให้ราคาจากสังคมว่าเพื่อการสังสรรค์ เพิ่มรสในการพูดคุยเรื่องของ
ลักษณะจึงเกิดขึ้น

เสียเวลา...

“ตอนนี้เลิกกินแล้ว เหล้ามันเอาอนาคตกูมากเกินไปแล้ว” หากวันนั้น
เขาไม่ดื่มในงานกีฬาของโรงเรียน ไม่ปฏิเสธการศึกษาต่อในโรงเรียนแถบภาค
ตะวันออก วันนี้อาจมีอนาคตที่ดีกว่านี้ คงจะจบปริญญาตรีเหมือนกับเพื่อน
รุ่นเดียวกัน ไม่น่าเขาอาจได้เป็นนักบอลลีทีมชาติเล่นในสโมสรดังในไทยแลนด์ลีก

เขายอมรับว่าส่วนหนึ่งที่ทำให้เขาหลุดจากวงจรแอลกอฮอล์ได้เพราะเขาออกจากสภาพสังคมเดิม ๆ ที่วัน ๆ เอาแต่กินเหล้า มีแต่เรื่องราวชกต่อยย้ายมาอยู่ที่นี้เย็น ๆ ก็ซ้อมบอล ออกกำลังกายอย่างเดียว กลับถึงบ้านก็เหนื่อยนอนแล้ว ความอยากกินมันก็ไม่มี สังคมที่เราอยู่มันเปลี่ยนไป ถ้ายังอยู่ที่เดิมคงไม่พ้นติดคุก หรือไม่ก็ต้องตายเหมือนกับเพื่อนในกลุ่ม ที่ยังอยู่ที่นั่น เขาบอกว่าเพื่อนในกลุ่มที่เกเรมาด้วยกัน 4-5 คนตอนนี้ ติดคุกไป 1 คน เมฆขับรถคว่ำตายไป 1 ช็อคเพราะเล่นยาอีก 1 อีกคนตอนนี้ถูกขึ้นบัญชีดำในฐานะมือปืน

คำว่าสายไปแล้ว คงไม่มีหากตราบไตที่ยังมีลมหายใจ

ปัจจุบัน ลักษณะทำงานเป็นลูกจ้างชั่วคราวในตำแหน่งเจ้าหน้าที่ ดับเพลิง เล่นฟุตบอลเพื่อการออกกำลังกายเป็นประจำ กำลังจะถูกเรียกติดทีมฟุตบอลของจังหวัด และเหลือเพียง 21 หน่วยกิตก็จะสำเร็จการศึกษาปริญญาตรี เขาตั้งใจว่าจะสอบราชการให้ได้ ยุติบนถนนถนนสายสุราเสียที

“ชีวิตตอนนี้ เรียบจบ ได้ทำงานราชการถือว่าสมบูรณ์แบบพอแล้วสำหรับเด็กเกอร์อย่างกู” ประโยคที่ยังคงก้องในความทรงจำของผู้เขียนที่หวังว่าความสมบูรณ์แบบ ที่แสนจะธรรมดาจะเกิดขึ้นกับเขาในวันพรุ่งนี้...ของชีวิต

ปิ่นอานุกาพ อานำเมา

เรื่อง : ศราวุธ ดีหมื่นไวย์

ปัง...ปัง...เสียงระเบิดกระสุนของปืนลูกซองสั้นแผดกังวาน พร้อมกับเสียงกริรร้องระงม หนุ่มน้อยในเสื้อซิปปลาลางนอนจมกองเลือด กลิ้งควาเลือดคละคลุ้ง

ในขณะที่เด็กหนุ่มร่างผอมแกรนในมือกุมปืน หลังจาก ลั่นไกไว้นั้น มีท่าทีกระเหี้ยนกระหือรือวิ่งปรี้อกระโจนขึ้นรถมอเตอร์ไซด์ ที่เพื่อนร่วมสถาบันสตาร์ทคอยอยู่... หนึ่งค้อยๆ ฉายภาพในอดีตเมื่อครั้งเรียน อยู่ที่โรงเรียนเทคนิคด้วยวัย 16 ปีก่อนที่จะเข้ามาอยู่ที่สถานจองจำบ้านกาญจนาภิเษกในวันนี้

หนึ่งเป็นลูกคนสุดท้ายในจำนวนพี่น้อง 3 คน เป็นคนร่าเริง สนุกสนาน ฐานะทางบ้านค่อนข้างมั่นคง เพราะเปิดกิจการรถบัสส่งคนงานเป็นของตนเอง แม่คาดหวังให้หนึ่งได้เรียนในสายอาชีพช่าง เมื่ออยู่ชั้นม.2 ด้วยนิสัยที่รักเพื่อน และอยากลิ้มลองฤทธิ์สุรา แต่ไม่บ่อยครั้งนักที่จะดื่ม กระทั่งหนึ่งอยู่ชั้นม.3 เวลาเลิกเรียนตอนเย็นจะใช้เวลาในการดื่มเหล้ากับเพื่อนเป็นประจำ ผลที่ตามมาคือการทะเลาะวิวาท ด้านการเรียนครูจะเรียกหนึ่งเข้าห้องปกครองทุกเช้าเพื่อเขียนตี เมื่อกลับบ้านทุกครั้งที่มีเรื่องทะเลาะวิวาทข้างนอกมา หนึ่งจะปิดเงียบ มีเพียงยิ้มที่ร่าเริงและเสียงหัวเราะ ไม่เคยบอกให้คนในบ้านรู้

หลังจากเรียนจบชั้นม.ต้นอย่างจวนเจียน หนึ่งจึงเข้าเรียนต่อที่โรงเรียนเทคนิคชื่อดังย่านบางนา เขาเริ่มตีหม้เหล้าหนักกว่าก่อน กลางวันเวลาเรียนเช่นชื้อแล้วเข้ชื้อป หลังจากนั้นจะมีเวลาว่างมากโดยเพื่อนจะป็นร้วโรงเรียนออกไปชื้อเหล้าที่ร้านค้าข้างโรงเรียน ตอนเย็นจะตั้งวงกินเหล้าที่บ้านเพื่อนหรือร้านค้าละแวกเดียวกัน ทุกครั้งจะพกมีตสปาร์ตำมาด้วยเพราะจะมีเรื่องทะเลาะวิวาทกันเป็นประจำ อย่างต่ำวันหนึ่งจะตีหม้เหล้ากับเพื่อนไม่ต่ำกว่า 2 กลมเงินที่ชื้อเหล้าได้มาจากพ่อแม่ที่ให้เงินมาโรงเรียนและจากรายได้พิเศษที่หนึ่งขับรถมอเตอร์ไซค์รับจ้าง แต่ถ้าหากวันไหนเงินไม่พอจะรวมเงินกับเพื่อนหรือเชือร้านค้าไว้ก่อน

ทุกเช้าที่ไปโรงเรียนหนึ่งจะนัดกับเพื่อนอีก 4 คน ที่อยู่ชื้อในชื้อเดียวกันเพื่อควมอุ่นใจ เพราะมีคู่อริปองร้ายมากขึ้นทุกวันจนแม่ของเขาเริ่มรู้พฤติกรรมที่เกเร แม่ดุตำหนึ่งเป็นประจำ เพราะไม่ยอมยกให้หนึ่งไปเรียนที่โรงเรียนอีกแต่หนึ่งกลับไม่ยอมรับฟัง ดีอรันจนกลายเป็นควมกดดันที่ต้องหาทางระบายออกด้วยเหล้าและการทะเลาะวิวาท

“ผมไม่ทำเขา เขาก็ทำผม เคยมีอยู่ครั้งหนึ่งผมไม่ได้พกอาวุธไปโรงเรียนคู่อริเห็นเรยีนคอยรถคนเดียว เขาก็วิ่งกรูกันลงมาจากรถเมล์เอามีตมาไล่ฟัน หลังจากนั้นผมก็เริ่มชื้อโมยป็นพ่อออกมา” หนึ่งกล่าวตอกย้ำควมรู้สึก

1. กระสุนนัดแรก

เมื่อครบหนึ่งเดือนในการเรียน ปวช.ชั้นปี1 ที่เทคนิคชื่อดังย่านบางนา หนึ่งเริ่มที่จะหาอาวุธที่สามารถปกป้องตัวเองให้พ้นจากคมมีตของคู่อริ โดยตัดสินใจชื้อป็นลูกซองสั้นในราคา 800 บาท มา1กระบอก จากลูกเรือที่

สะพานปลา ใช้เวลา 2 อาทิตย์ จากการเก็บออมเงินที่พ่อแม่ให้ไปโรงเรียน และจากอาชีพเสริมในการขับรถมอเตอร์ไซค์รับจ้าง

ด้วยอุปนิสัยของปิ่นที่ทำให้เด็กหนุ่มตึกคะนอง ตั้งตนเป็นแกนนำ กลุ่มไม่ว่าเรื่องเล็กหรือเรื่องใหญ่ หากมีปัญหาเพื่อน ๆ หนึ่ง ๆ จะให้หนึ่งช่วย ไกล่เกลี่ยอยู่เสมอ

“ผมไม่เคยระแวงคู่อริจะทำร้าย จะคิดแค่ว่าถ้าเขาทำผมต้องทำให้ตายถ้าไม่ตายจะมาเอาคืน มันรู้สึกอึดอัดที่ไต่ทำให้เขา เวลาออกไปมีเรื่องที่ไกล ๆ จะฝากปิ่นไว้ที่แฟน บอกเขาเสมอว่าอย่ามาเดินในกลุ่มเดียวกัน ให้ทำเหมือนไม่รู้จักกัน”

เดือนกว่าหลังจากที่หนึ่งมีปิ่นเดือนไว้ในครอบครองเขาถูกตำรวจจับ ในข้อหาพกปืน ศาลตัดสินคุมประพฤติเป็นเวลา 2 ปี ยังโชคดีที่หนึ่งไม่ได้พกปืน ลูกซองสั้นคู่ใจมาด้วย แต่โชคดีก็มีไม่มากครั้ง เมื่อหนึ่งนัดกับเพื่อนไปดู คอนเสิร์ตที่ห้างดังย่านสำโรง เมื่อถึงวันนัดหมาย หนึ่งนั่งดื่มเหล้ายิ้มใจที่บ้านเพื่อนตั้งแต่เช้า เพื่อรอเวลารวมตัวกับเพื่อนที่ห้าง หลังจากที่คอนเสิร์ตจบลงหนึ่งได้ชวนเพื่อนลงมาดื่มเบียร์ที่ลานหน้าห้าง หลังจากนั้นจึงแยกย้ายกันกลับ หนึ่งกลับบ้านพร้อมเพื่อนที่อยู่ใกล้อยู่ด้วยกัน โดยต้องไปต่อรถหน้าห้าง เซ็นทรัลบางนา ก้าวแรกที่ลงจากรถคู่อริ 4 คนที่ดักรอเตรียมพร้อมประจันหน้า มีดสปาร์ตาคมกริบที่คู่อริซ่อนไว้ถูกชักออกมาแล้วก็วิ่งกรูง้างมีดตั้งอสุรกราย หนึ่งชักปืนที่เอวออกมาหมายมั่นปกป้องกันตัว กระสุนฝ่งที่ปืนเอวด้านซ้าย คู่อริ ชั่วครู่หนึ่งกับเพื่อนรีบวิ่งขึ้นรถเมล์หนีเพื่อเอาตัวรอด

คงเป็นเรื่องปกติหากเด็กหนุ่มผู้เจนจัดในการต่อตีที่ไม่มีอาการวิตกกังวล แม้เมื่อวานได้ลั่นไกยิงใครสักคน รุ่งขึ้นหนึ่งยังคงใช้ชีวิตตามปกติ แต่ต้องไปรายงานตัวในคดีพกพากระสุนปืน จึงไม่ได้ไปเรียนตามปกติ ตกเย็น

สิ่งที่ไม่ได้คาดคิดก็เกิดขึ้น เมื่อเพื่อนของเขาที่ไปโรงเรียนมาบอกว่า มีตำรวจมาตามหาที่โรงเรียนให้รีบหนีไป หนึ่งกับเพื่อนที่ก่อคดีจึงรีบขี่รถมาที่บ้านหวังให้แม่พาไปกบดานที่บ้านน้ำ จ.ระยอง

เมื่อหนึ่งกับเพื่อนไปถึงหน้าบ้าน ตำรวจนอกเครื่องแบบที่ซุ่มรออยู่ได้จับกุมตัวหนึ่งพร้อมกับเพื่อน ระหว่างทางที่ถูกควบคุมตัวหนึ่งได้บอกกับเพื่อนให้ปฏิเสธข้อกล่าวหา โดยให้สารภาพว่าเขาเป็นคนทำเพียงคนเดียว เพราะเป็นห่วงอนาคตเพื่อน เมื่อถึงโรงพักตำรวจแยกสอบปากคำเพื่อนหนึ่งกลับคำยอมรับสารภาพว่าเป็นผู้ร่วมก่อคดี หนึ่งจึงพาตำรวจมาค้นหาอาวุธปืนที่ซ่อนอยู่ในคันดินบ่อปลาร้างหลังบ้าน หนึ่งถูกขังอยู่ที่ สน.บางนา 5 วัน และที่บ้านเมตา 1 คืน ต่อมาแม่ของหนึ่งจึงได้ประกันตัวเขากับเพื่อนออกมา

“ผมโดนจับแม่ก็ขอร้องว่าประกันตัวแล้วอย่าหนี ถ้าหนีหมดอนาคตแน่นอนนั้นไม่คิดว่าอนาคตจะวูบ คิดว่าถ้าเราชดใช้กรรมที่เราทำก็จะมีสิ่งดี ๆ เข้ามาในชีวิตอีก” หนึ่งกล่าวอย่างมีความหวัง

2. ประกันตัว ไม่ประกันชีวิต

เมื่อเวลาผ่านไป 2 เดือน หลังจากประกันตัวหนึ่งเริ่มกลับมากินเหล้า และมีเรื่องทะเลาะวิวาทมากขึ้นกว่าเดิม เหตุเพราะเริ่มรู้ว่าต้องเข้าไปอยู่ในคุก จึงใช้ชีวิตอิสระที่เหลืออยู่ให้คุ้มค่าที่สุด เขาตัดสินใจซื้อปืนลูกซองสั้น 3 กระบอกแทนกระบอกเก่าที่โดนตำรวจยึด และขนาด 9 มม.อีกหนึ่งกระบอก หนึ่งเริ่มรู้ทางหนีทีไล่มากขึ้นหลังจากที่เคยมีเรื่องแล้วเปิดเผยหน้าตา เริ่มมีการใส่หมวกกันน็อกอำพรางหน้า ในอีกด้านแม่ของเขาเฝ้าห้ามปรามไม่ให้หนึ่งออกไปข้างนอกเพียงลำพัง หากไปต้องมีคนในครอบครัวไปด้วยทุกครั้ง แต่ก็ไม่เป็นผล ทุกครั้งที่พ่อแม่ออกไปทำงานหนึ่งจะลือคบ้านแล้วหนีเที่ยวเสมอ

3. คำพิพากษา

ศาลพิพากษาให้หนึ่งกับเพื่อนมีความผิดจริงในคดีร่วมกันฆ่า เขาถูกจำคุก 3 ปี แต่ความที่ยังเป็นผู้เยาว์จึงถูกส่งตัวมาอยู่ที่บ้านกรุณาในปี 2546 ที่นี้แน่นอนด้วยผู้กระทำผิดพันกว่าคน เมื่อแรกเข้าหนึ่งได้พบเพื่อนที่เป็น “ขาใหญ่” ในบ้านกรุณา จึงชักชวนให้เขาไปอยู่ในบ้านเดียวกันเพราะในบ้านกรุณาจะมีการตั้งบ้านแบ่งฝักฝ่ายกันเองภายใน

“ตอนแรกที่นั่งรถคุมขังเข้าไปในบ้านกรุณากำแพงมันสูงมาก อิศรภาพคงจะน้อยตามไปด้วย อยู่ข้างในเหมือนอยู่ไปวัน ๆ รุ่งเช้าเข้าหน่วยเซ็นชื่อแล้วก็นอน”

หนึ่งใช้ชีวิตหลังกำแพงบ้านกรุณาได้ 2 ปี จึงตัดสินใจสมัครมาอยู่ที่บ้านกาญจนภิเษก ซึ่งไม่มีกำแพงสูงไว้คอยกีดกันจากโลกภายนอก หากประพฤติดีจะได้กลับบ้านไปหาพ่อแม่ที่เฝ้ารอคอยวันที่ลูกชายคนสุดท้องจะกลับมา

“มาบ้านกาญจนภิเษกวันแรกบอกกับเพื่อนว่าเราคงจะอยู่ที่นี้ไม่ได้ เพราะเราเคยอยู่กับวัฒนธรรมที่รุนแรง จึงต้องใช้เวลาในการปรับตัวสักพัก เดี่ยวนี้รู้สึกว่าเป็นผู้ใหญ่ขึ้นมาก พ่อแม่ทำเพื่อเรามากแล้ว แต่เราไม่เคยทำอะไรให้เขาภูมิใจเลย

“เพื่อนที่เคยเกรดด้วยกันเดี๋ยวนี้ทำงานเป็นเจ้าคนนายคนหมดแล้ว มีแต่ผมที่ยังเหลวแหลก ทุกครั้งที่เห็นเพื่อนแต่งตัวไปทำงานก็รู้สึกอิจฉา ถ้าผมไม่ทำตัวเกเรคงจะมีอนาคตไปนานแล้ว ทุกวันนี้ก็คอยเตือนน้อง ๆ หากกินเหล้ากินได้แต่อย่าให้เหล้ากินเรา ให้ดูผมเป็นตัวอย่าง”

1 พฤษภาคม 2549 ความฝันที่จะได้อิศรภาพของหนึ่งเริ่มเป็นรูปเป็นร่างขึ้นทุกวัน จากหนุ่มน้อยที่มูทะลุกลับกลายเป็นคนละคน แม้ทุกวันนี้เวลากลับไปเยี่ยมบ้าน คู่อริที่พาดพิงกันแต่เก่าก่อนยังเข้ามาหาเรื่องเหมือนเช่นเคย

แต่หนึ่งกลับยกมือไหว้ขอโทษอย่างไม่เหลือคราบน้ำกในอดีต หลังจาก
พันโทสนหนึ่งจะบวชทดแทนพระคุณพ่อแม่และสานต่อความฝันที่อยากจะคว่ำ
ปริญญามาให้แม่ได้ชื่นชม

แม้วันนี้ความฝันที่หนึ่งเคยตั้งไว้จะล้มครืนกลางอากาศด้วยอานุภาพ
ของน้ำเมา แต่อิสรภาพที่กำลังจะมาถึงได้สอนให้หนึ่งได้รับรู้ในอานุภาพ
แห่งรักจากครอบครัว

บทสรุป “วัยมันส์ วันเนา”

น้อง ๆ หรือท่านผู้อ่านคงจะได้รับรู้ประสบการณ์ตรงในวันเนาของวัยมันส์ ซึ่งจะเห็นได้ชัดเจนว่าเยาวชนไม่ได้คิดว่าตัวเองจะเกิดปัญหาตามมาจากการดื่มเครื่องดื่มแอลกอฮอล์เลย ทุกคนคิดเพียงว่าขอสนุก ขอโก้เก๋ ขอเป็นที่ยอมรับของเพื่อน ๆ จากการดื่มเครื่องดื่มแอลกอฮอล์เท่านั้น จึงหวังเป็นอย่างยิ่งว่าการเห็นผลกระทบที่ตามมาจากประสบการณ์ทั้ง 6 เรื่องนี้ จะทำให้เยาวชนมองเห็นเลือดและน้ำตาที่นอนรออยู่ที่ก้นขวดเหล้าเบียร์ทุกขวด จนสามารถตัดสินใจเลือกหนทางที่จะสร้างมิตรภาพ ความสำเร็จ และสนุกสนานได้โดยไม่ต้องดื่มเครื่องดื่มแอลกอฮอล์

STOPDRINK NETWORK

หวังเป็นอย่างยิ่งว่าการเห็นผลกระทบ
ที่ตามมาจากการประสบการณืทั้ง 6 เรื่องนี้
จะทำให้เยาวชนมองเห็นเลือดและน้ำตา
ที่นอนรออยู่ที่ก้นขวดเหล้าเบียร์ทุกขวด
จนสามารถตัดสินใจเลือกหนทางที่จะ
สร้างมิตรภาพ ความสำเร็จ และ
สนุกสนานได้ โดยไม่ต้องดื่มเครื่องดื่ม
แอลกอฮอล์

ถึงเวลา

ควบคุมการโฆษณาเครื่องดื่มแอลกอฮอล์โดยสิ้นเชิง
เพื่อลูกหลานไทยทุกคน

ราคา 65.-

ISBN 974-94435-5-1

ศูนย์วิจัยปัญหาสุรา (ศวส.)
75/1 ถนนพระราม 6 แขวงทุ่งพญาไท
เขตราชเทวี กรุงเทพฯ 10400
Tel./Fax: 0-2354-4600
www.cas.or.th